

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Akıl

Demirel — Yaşasın Cumhuriyet!..

BU YILIN SON İKRAMİYE ÇEKİLİŞİNDE BİR DEFADA

Kaloriferli, konforlu, beheri 100.000 lira değerinde
60 ADET APARTMAN DAİRESİ

ayrıca

5 ADET 100.000 LİRA

ve gene ayrıca

14.360 adet de 10.000 liraya kadar çeşitli
para ikramiyeleri...

YAPI ve KREDİ BANKASI

Daima en iyi hizmet

Y 334

(Reklâm Moran : 2159 — 179)

AKBABA

Yıl: 47 Cilt: 17 Sayı: 45 * Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ * 29 Ekim 1969

NEDENDİR BU ATATÜRK'ÜM?

CUMHURİYET ne zaman ilân edildi?

Biliyoruz ki siz şimdi hem:

— İlâhi Akbaba, bu da sorulur mu? Okul çocukları da bilir ki Cumhuriyet 29 Ekim 1923'te ilân edilmiştir... diyeceksiniz.

Hiç acele etmeyin sevgili okurlar.

Cumhuriyet belki sizin söylediğiniz tarihte millete duyurulmuş; ama Atatürk 7-8 Temmuz 1919'da sabaha karşı kararlaştırmıştır Cumhuriyeti...

1919'da vatan işgal altındadır. Erzurum Kongresi henüz bitmiş, Sivas Kongresi hazırlığı içten-içe başlamıştır. Bitlis Valisi iken Damat Ferit tarafından işine son verilen Mazhar Müfit, Mustafa Kemal Paşa'nın yanındadır. Bir gece kapısı vurulur Mazhar Müfit'in...

— Kim o?

— Benim beyefendi... Emirber Ali!..

— Ne var, ne istedin?

— Paşa hazretleri ve Süreyya bey oturuyorlar. Eğer uykunuz yoksa sizi de istiyorlar; kahve içeriz diyorlar.

— Peki geliyorum.

Mazhar Müfit içinden:

— Gideyim de Paşa'ya birazlık olsun çıkışayım.. Geceli gündüzlü bir faaliyet hayatı, durmadan sigara kahve.. Buna can dayanmaz.. diye düşünür.

Yanına varınca da düşündüğünü söyler.

Atatürk güler:

— Sen bunları bırak, korkma, ben bu hayata alıştım..

Ve emirber Ali'ye seslenir:

— Ali bize kahve yap!

Ali kahveleri getirir. Atatürk sorar:

— Mazhar, not defterin yanında mı?

— Hayır Paşam.

— Zahmet olacak ama, al gel!

Neredeyse şafak sökecek.. Fakat Atatürk için dünya, gecesi gündüzü olmayan bir âlemdir. Mustafa Kemal, Mazhar Müfit'in hâtırâ defterine önem verir, «Hâfızalarımız zayıfladığı zaman bu defter çok işe yarayacak» diye lâfife eder... Defter gelince sigarasından bir nefes çeker Atatürk:

— Defterin bu yaprağını kimseye göstermiyeceksin, sonuna kadar mahrem kalacak.. tarih koy önce...

— 7-8 Temmuz 1919 sabaha karşı.

— Pekâlâ yaz bakalım: Zafer..

den sonra hükûmet şekli Cumhuriyet olacaktır. Bu bir...

Ve devam eder Mustafa Kemal Paşa:

— Padişah ve hanedan hakkında zamanı gelince icap eden muamele yapılacaktır... Bu iki.

Tesettür kalkacaktır... Bu üç.

Fes kalkacak, medeni milletler gibi şapka giyilecektir.. bu dört...

Ve Mazhar Müfit şaşkınlıktan kalemi elinden düşürür.

Paşa sorar:

— Neden durakladın?

— Darılma ama Paşam hayâlpereest taraflarınız var.

Güler Mustafa Kemal:

— Bunu zaman tâyin eder, sen yaz: Lâtin harfleri kabul edilecek.. beş.

— Paşam yeter.. Cumhuriyet ilânını başaralım üst tarafı yeter...

1919 yılıdır...

Mustafa Kemal Samsun'a çıkmıştır henüz...

Vatan baştanbaşa düşman rüzgârları altında savrulmaktadır. İstanbul'da Padişahın hükûmeti...

Ve sıra sıra emperyalistler... İngilizler, Fransızlar, İtalyanlar, Yunanlılar...

Düşman ordusu ve donanması İstanbul'da.

Maraş, Urfa, Ayntap İngilizlerin... Konya ve Antalya'da İtalyanlar... Adana Fransızların süngüsü altında.

İzmir'e Yunanlılar çıkmış...

Anadolu'nun bir hüznü köşesinde, gece sabaha karşı Cumhuriyeti ilân ediyor bir küçük odada Gazi Mustafa Kemal...

★

Aradan tam elli yıl geçmiştir.

Bugün memleketin her yanında Cumhuriyet düşmanlarının palazlandığını gördüğümüz; seriatçıların, ümmetçilerin geliştiklerini, ve hilâfetçilerin hilâfeti açıkça savunduklarını gazetelerde okudukça, Atatürk'ün mavi gözlerini göklerde arıyor insan...

Cumhuriyetçiliği ve devrimciliği «vicdanında bir milli sır» gibi saklayarak yıllarca Milli Kurtuluş Savaşının ateşinde devrimleri pişirmiş büyük adamı arıyor gönlümüz...

— Elli yıl sonra hâlâ arıyoruz Atatürk'ü...

Nedendir bu Atatürk'üm?...

Nedendir?

Senin büyüklüğünden mi?

Yoksa bizim küçüklüğümüzden midir?

AKBABA

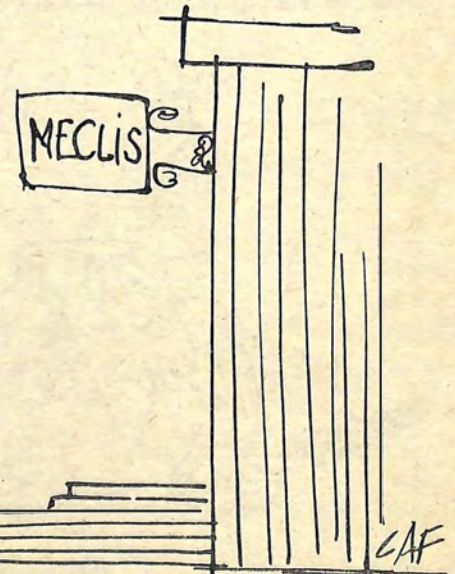
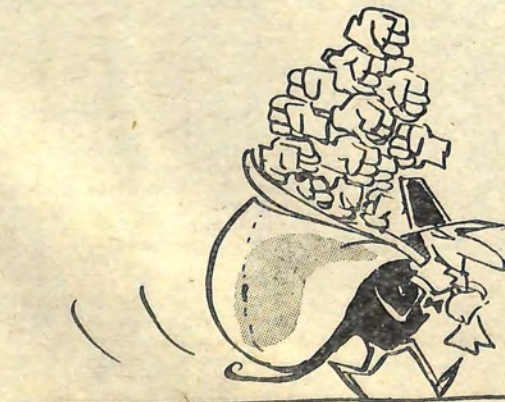
AKBABA

Gelecek Sayısında
HER OKUYUCUYA BİR HAFTA
TATİL VERİYOR

Tafsilât gelecek hafta Akbaba'da

MUTLAKA OKUYUNUZ

— Meclis açıldı. —

YAZISIZ

Vedat SAYGEL

Mustabey Planı

EĞER bugün nüfusumuzun önemli bir kısmı Almanya'ya akmışsa, Batı sınırlarımız Avrupa'ya dayanmışsa, bu başarı ne Bakanlarımız, ne de iktidarların... Mustabeyin beşer yıllık özel hamle planları olmasaydı, milletçe daha çooook olduğumuz yerde sayardık. Toplumumuzdaki gözle görülür ilerlemelerin Mustabeyin sayesinde gerçekleştiğini tarihçiler unutsa bile, herhalde kiracı milleti kolay kolay unutamayacaktır.

Toplum kalkınmasına kendini adanmış bulunan Mustabey, oturduğumuz konak eskisini satın aldığı zaman yedi kiracıydı. Geldi, birer birer daireleri gezdi, kaç yıldır oturduğumuzu sorup, ödediğimiz kiraları öğrendi. Hatta o ayın kirasını avucunda sıkır duran eşim parayı yeni ev sahibimize vermeye kalkmıştı da:

— Yoo kızım, önce şu kiralar arasındaki sosyal dengesizliği gidelim, paraları sonra toplarız, demişti Mustabey.

Yedi kiracı:

— Ay ne iyi, ne tok gözlü, sosyal adalete ne yürekten bağlı adam, diye Mustabeyi öve öve bitirememişti.

Elbette önce kiralar arasında bir denge sağlanmalıydı. Altındaki komşumuz ikiyüz lira kira verirken, ikinci kattakinin üçyüz, üçüncü kattakinin üçyüz yetmişbeş, dördüncü kattakinin dört yüz yirmibeş lira ödemesi Allahtan revâ mıydı?

Biz:

— Garanti ortalama bir rakam bulacak... Ucuz kiralar biraz yükselecek ama yüksek kiraları da indirecek, derken:

— Bu devirde vicdanlı olmak da iyi değil canım, diye söylene söylene çıktı geldi Mustabey.

Yüzü gülüyor ama, rengi bir ucuk, bir solgun...

— Hayrola; dedik, hasta mısınız?

Çok şükür değilmiş. Yeni kiraları tesbit ederken bir adaletsizlik yapmasın diye düşünüp kafa yormaktan iki gün iki gece yememiş, uyunmamış da, onun için yüzünde renk kalmamış.

— Vah vah! Bizim çıkarlarımızı

düşünmekten bakın ne hallere gelmişsiniz!

Fakat hiç üzgün değil Mustabey. Üstelik solgun yüzünde belirir bir neşe de var:

— Çocuklar, diyor, bunlar tatlı yorgunluklar. Birimizin acısını hepimiz yüreğimizde duymazsak, birimizin sıkıntısına hep birlikte koşmazsak ne milli bütünlüğümüzü koruyabiliriz, ne hasretini kestiğimiz sosyal adaleti kurabiliriz.

— Hay sağolasınız. Ev sahibinin böylesine can kurbanı!

Biz yedi kiracı, yedi aile, yirmi-dört kişi, irili ufaklı yirmidördümüze de sevinçten gözlerimizin içi gülüyor. Kadınların kimi kahve ikram ediyor, kimi duvara yaslanmasını diye arkasına yastık veriyor. Erkekler sigara tutup kibrit yakmakta birbirleriyle yarış ediyor.

En çok sevinen de, üçüncü katın kiracısı. Adamcağız gündürdir Mustabey'den fazla kafa yormuş, bu kira ayarlamasından en az elli lira kazançlı çıkacağı kanısına varmış. Mustabey öksürdüğüce:

— Belki Yeni Harman sert gelmiştir, bir de bunu denesiniz, diye kendi içtiği ikinci sigarasından uzatıyor.

Adam yüzünü ekşitse:

—Orada pek rahatsızsınız galiba, şöyle buyursanız, diye kendi tahta sandalyesini veriyor.

Milli bütünlükten, sosyal dengeden uzun uzun bahseden Mustabey:

— Şimdi gelelim yeni kira sistemimize, deyince soluklarımızı kestik. Aynı oda sayısına sahip kiracıların birinin ikiyüze, diğerinin dört yüz yirmibeş lira ödemesi sosyal anlayışa sığar mı?

Yirmidört ağız birden gürledik:

— Hâşâ!

— Ya her kiracının ikiyüz, ya da dört yüz yirmibeş lira ödemesi gerekir değil mi?

İmanın okuduklarına gözlerini yumup «Âmin» çeken cemaat gibi verdik cevabı:

— Elbette!

— İkiyüz pek komik bir rakam. Dört yüz yirmibeş de, doğrusu pek yüksek... Haydi yirmibeş lirası ben den gitsin. Yuvarlak hesap kiralar dört yüzden ödensin.

Ne olduğunu mu anlayamadık, söyleneni mi iyi duymadık, yoksa Mustabeyin zararımıza bir karar alacağına mı inanamadık, şaşkınlıkla verilecek cevabı herkes birbirinden beklerken, ev sahibi çekti gitti. Kaldık biz bize. Yarın saat sonra kendine gelen en alt katta oturan komşumuz:

— Bu kadar vicdansızlık olmaz! dedi. Bir kalemde ikiyüz lira birden zam yapıldığı nerede görülmüş?

Dördüncü katın kiracısı:

— Yoo, dedi. Haksızlık etmeye. İlim. Kendi yok, Allahı var. Hangi ev sahibi durup dururken tıkr tıkr aldığı kirasından yirmibeş lira indirim yapar?

Üçüncü kattaki:

— Bana yirmibeş lira zam geldi ama ev eder doğrusu, dedi.

Kiralar arasındaki sosyal adaletten hissemize yüz lira zam düştüğünden ailece ağızımızı bıçak açmıyorduk.

Ertesi akşam iş dönüşü baktım, evde bir sessizlik var. Nedenini eşime sordum.

— Bilmiyorum musun, dedi, alt katlıklar şehir dışına taşındılar.

— Neden?

— Nedeni var mı canım? Adamcağızın zaten ayda eline geçen para topu topu altıyüz lira. Dört yüzünlü kiraya verdi mi ne yer, ne içer?

— Şimdiki evi kaç tutmuşlar?

— Ev falan değil. Bir gecekondu odasına taşındılar. Ayda yüzelli lira vereceklermiş.

— Desene en iyi komşularımızdan birini kaybettik!

Kıkr kıkr gülmeye başladı kadın:

— Neden kaybedelim şekerim? Evlerimiz ayrıldıysa bile ev sahiplerimiz ayrılmadı ki... Yine Mustabey'in kiracısı...

— Yeni ev sahibinin adı da Mustabey miymiş yanı!

Meğer bizim Mustabey'miş. Dört yüz lira kiranın adamcağıza ağır geldiğini öğrenince:

— Dur senin için başka bir formül düşünelim, demiş. Şehir dışına oturmak ister misin?

— Neden oturmayayım? demiş bizim komşu. Benim için yerli değil, kirası önemli.

Hemen eşyaları bir kamyonu doldurmuşlar, Mustabey'in Topkapı dışındaki gecekonduasına yığılmışlar.

— Peki, işine nasıl gelecek?

— Onu da hallçiler, dedi eşim.

Allah razı olsun çok iyi, çok düşünceli adam şu Mustabey. Çevredeki fabrikaların birinden iş de bulmuş ona. Parası biraz azca ama ucuz evde oturduğu için idare edebileceğini söylüyor.

— Mustabey'den adresini al da ziyaret edelim bir gün.

— Yaa, ben de öyle düşünmüştüm.

Biz ziyaret gününü kararlaştırma-

ya çalışırken, üst kattaki komşu:

— En iyisi iki üç günlük tatil olan bir bayrama bırakın siz bu ziyareti, dedi. Öyle bir güne, bir geceye sığdıramazsınız.

— Haydi canım, dedim. Sığdıramayacak ne var? Topkapı dediğin buradan kaç dakika tutar?

— O geçen ay Topkapı'daydı, demez mi?

Karı koca ikimiz birden şaşkınlıkla sorduk:

— Yine mi taşındı?

— Taşınmış.

— Peki şimdi hangi semtte?

— Küçükçekmece'de...

— Gecekonduya oturmaktan hoşlanmadı herhalde...

— Yoo, dedi adam. Mustabey kira ayarlaması yapmış yine.

— Şimdi kimin evinde oturuyor?

— Mustabey'in... Evinin yakınında iş de bulmuş ona.

İçim bir tuhaf oldu. En sevdiğimiz komşumuzdan gün günden uzaklaşıyorduk demek!

— Bir gün topluca ziyaretine gidelim, dedim. Kimbilir ne kadar sevinir zavallı!

— Olur, gidelim.

Bu kararlaştırmanın üstünden bir ay mı, birbuçuk ay mı ne geçti, bizim üçüncü kattaki komşuya Sili-ri'den bir mektup geldi. Adam:

— Alt kattaki komşunun hepimize selâmı var! diye bağırarak paldır küldür indi merdivenleri.

Dondum, kaldım!

— Kimden, kimden?

— Hani canım, alt katta oturan bir komşumuz vardı ya?...

— Eef?...

— Hephinize selâmı var.

— Küçükçekmece'de değil miydi o?

— Geçen aybaşına kadar oradaymış.

— Sonra?...

— Mustabey ev kiraları arasında sosyal dengeli sağlamak için yeni bir ayarlama yapmış. Az olan kirası çevredeki ev kirasına çıkınca...

— Tüh tüh!... dedi eşim. Onun da kafası kızı, çekti Trakya köylerine gitti!

— Yok canım, dedi üçüncü kattaki komşu. Öyle kızma köpürme yok. Mustabey kayınlıdanesinin evine eliyle yerleştirmiş.

— Ay, yine mi Mustabey'in evinde?

Kafasını salladı adam:

— Mektubunun sonunda da şöyle diyor...

— Ne diyor?

— Bu ayın sonunda Edirne'ye göçme ihtimali varmış. Görüşsek hakkınızı helâl edin diyor.

— Edirne'de kimi varmış?

— Mustabey'in kayınbiraderinin evi varmış!

Ay sonu:

— Çocuklar, bir ülkede sosyal adaletin tahakkuku ev kiralarından başlar, diye ellerini oğuşura oğuşura Mustabey geldi. Şöyle bir çevrenize bakın. Kira fiyatları dört yüz elli ile yediyüz lira arasında oynuyor değil mi?

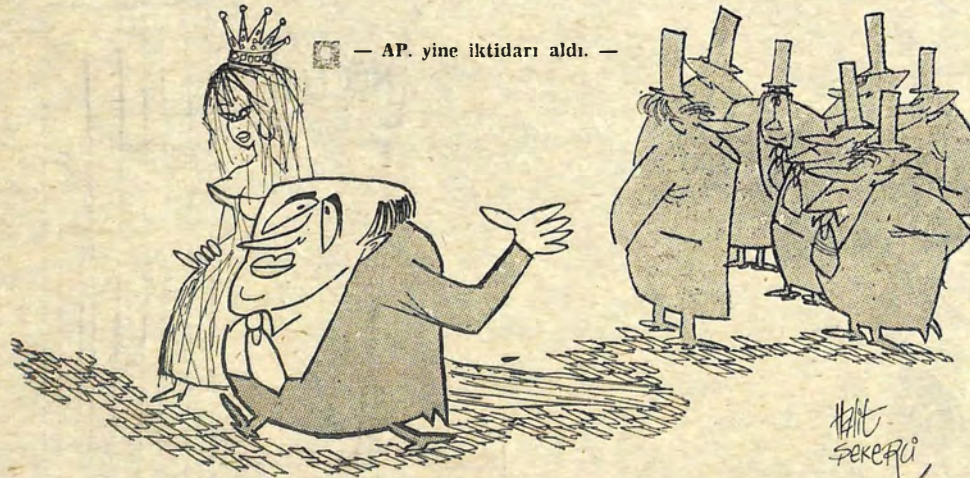
Boyunlarımızı büküp cevap verdik:

— Evet.

— Kiralar arasında böyle büyük dengesizlikler doğarsa ne olur?

— Dudak büktük.

— Ekonomik düzen baştan aşağı bozulur. Birinci kimi yer üç liradan satar, kimi yedi liradan... Eti kimi kasap on üç liradan satar, kimi on-

— AP. yine iktidarı aldı. —

— «Ellere uzaktan bak, bana yakın gel!»

yedi liradan... Ama ev kiralari bir düzene girerse...

Yarım saatlik nutuktan sonra öğrendik ki, bizim kiralar yine ayarlanıyor, sosyal denge için yediyeze çıkıyordu.

— Bunu hiçbirimiz ödeyemeyiz, dedik.

— Canım, ödeyemezseniz sokağa atacak değilim ya... Hepinizi elimle bir yerlere yerleştiririm.

Bana sordu:

— Şehir dışında oturmak ister misin?

İsteksiz, dudak büktüm.

İsrar etti:

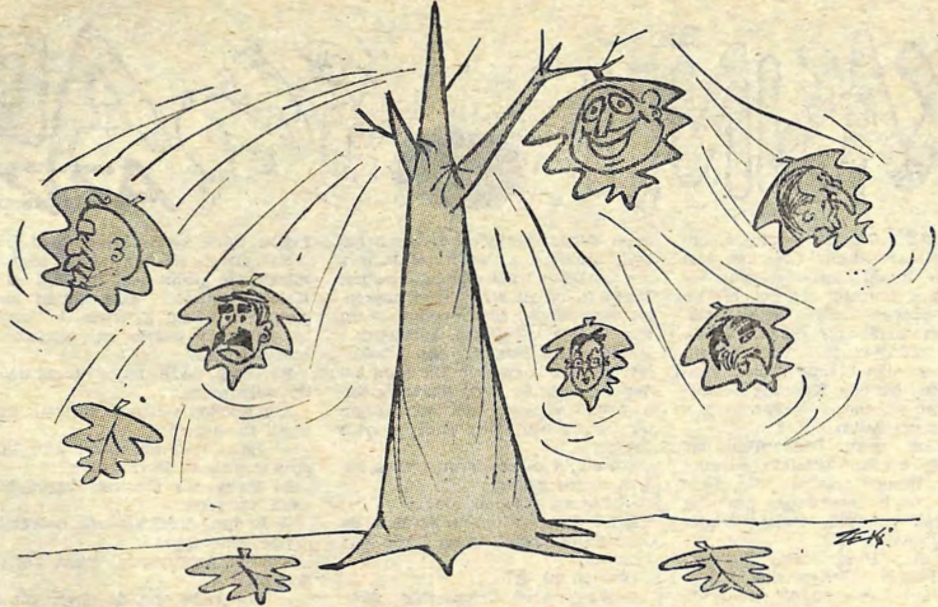
— Gel sen şuna peki de! Benim ayarlamalarımda keramet vardır. Bak sizin alt kattaki eski komşunuzun şansı sayemde nasıl açıldı...

— Sahi, dedim, ne yapıyor şimdi o?

— Rahatına diyecek yok. Almanya'ya gitmek için Edirne'de muamelesini tamamlıyor!

Şimdi günlerdir bütün bina halkı kafa kafaya vermiş düşünüyoruz. Evden çıkıp, Mustabey'le ilişiği kesip kendi başına mı yaşarsın, yoksa onun planına uyup semt semt Avrupa'ya doğru yürümeye mi bakarsın?

Vedat SAYGEL

«SON YAPRAK!»

SEÇİMLERDEN sonraki haftalar ve aylar insanların birbirlerinin akıllarına pek şaşıkları, daha doğrusu akılsızlıklarına içerledikleri devirlerdir. Nasıl şaşmaz, nasıl içrelemezler? Düşünsenize, güzellik kraliçesi seçirinden sonra bile ne çekimler olur:

— Aman, o maymunun nesini seçtiler anlamıyorum!

— Halletmişsin, pekâlâ güzel kız.

— Güzel mi? O çarpık burunla ha!

— Asıl senin beğendiğinin bacakları çarpık... falan filân.

Eh, elin kızının şurası burası yüzünden o kadar hır çıkarsa, insanların kaderini yıllarca etkileyecek iktidarların seçiminin çok daha ö'keli sürüşmelere yol açmasına şaşılmaz.

Bizim seçimlerden sonra da yurdun her köşesinde vatandaşlar birbirlerine kimbilir nasıl sövüp saymış, akıllara turp suyu sıkarak istemiş, «Bu millet adam olmaz» kabildinden celâli yargılara kalıplar basmışlardır!

Kim adam olur, kim olmaz, bilemem. Öyle noktaları karara bağlamadan önce şu anda kimin adam olduğunu iyice bilmek gerek ki asıl orası belli değil.

Ancak, insanlar o türlü lâfları kendi milletleri üstüne etmeye başladılar mı işin içine bir aşagılık duygusu karışmış demektir. Bizde seçim sonuçlarına ve başka belirtilere bakarak öyle konuşmaların sözlerinde şu hava tüter:

Sanki Türk toplumunun çoğun-

YELPAZE

TUH TUH TUH!

luğu akılsızdır ve de hiçbir zaman akıllanmayacaktır; «ileri» ülkelerin —hele hele Batıdakilerin— çoğunlukları ise akıl, zekâ, sağduyu, bilgi, irfan depolarıdır! Sanki Türk nüfusunun çoğunluğu bütöl inançların, irticam, hurafelerin falan batağındadır da, başka yerlerde insanların çoğu birer matematik denklemi gibi yaşamaktadır!

Bırakın meselâ Almanların çok yalın geçmişte sırtarak Hitler'in peşinde felâketlere koşmalarını, bırakın Vatikan'ın bütün dünyayı sarabilen örümceklî zincirlerini, bırakın her ülkenin her gün ortaya koyduğu yüzlerce ciddi ve geniş çaplı ahmaklık örneğini. Tek bir belirti üstünde durun:

Bugün Avrupa ve Amerika'nın en namlı kültür merkezlerinde büyüclük ve benzeri meraklar altın çağını yaşamakta!

Geçen gün Los Angeles'in başarılı avukatlarından birinin kitaplığına göz gezdirirken astroloji (daha açık deyimle yıldız falı) üstüne bir sürü cilt gördüm.

— Kim okuyor bunları? dedim.

— Ben, dedi.

Yüzüne baktım. Alay etmiyor. Uzun uzun anlattı:

Önemli işlerini ayarlarken, celso günlerini kararlaştırırken, hatfâ borsada tahvil alıp satarken yıldız falına bakar yahut baktı-

rılmış. Bu konunun sözümona uzmanlarına her ay bizim paraya binlerce lira veriyormuş.

Gülümsememeye çabşarak sordum:

— Bâri falcılar borsada para kazandırıyorlar mı size?

— Hayır, dedi, son zamanlarda hep içeri gittim.

— Öyleyse?

— Kabahat astrolojide değil, bizde. O alanda henüz yeteri kadar bilgi edinemedik. İnsanlar nasıl değişik maddelerin özelliklerini iyice öğrenmeden kimya ustası olamadıysa, yıldızların kendi kaderlerine etkisini de tam anlamadan astrolojide diledikleri sonuçları alamayacaklar.

Diyeceksiniz ki bu adam zıppırın biri belki, sivri akıllı bir istisna.

Öyle olmadığını anlamak için Roma'nın, Paris'in, Londra'nın, New-York'un sokaklarındaki falcı levhalarının saymak yeter. Yahut mucize kabildinden tedavi vaad eden «tabiatüstü hekimler»in mali başarısına ya da en tutulan bazı televizyon programlarının büyüclükle ilgili oluşuna bakın.

Bir belirti de şu anda elimde. Son yıllarda en çok satılan bir kitabın reklâmı.

Aşağı yukarı yüz liraya satılan bu önemli eserin adı «Kara Sanatlar». Reklâma göre içinde ne

sanatlar var, ne sanatlar:

«Gittide artan sayıda vatandaşımız büyüye, vudu ile, şeytana tapmakla ve çeşitli karanlık âyinlerle uğraşıyorlar. Sizin bilmediğiniz neleri biliyorlar acaba onlar?»

Vampirler, iblisler, cinler, büyüler, mışkalar... Bunları bilen, tanıyan kişi başkalarının yapmadığını yapar:

İstediklerini kendine âşık eder, kızdığını felâkete uğratur, kem gözden korunur, ruh çağırır, başkasının aklından geçeni okur, kendi düşüncelerini başkalarına sorgusuz sualsiz benimsetir, dilediklerini körleştirir.

Ve kimlerin bu inançlar sayesinde zengin olduğu, hatfâ hangi kadınların aynı yollardan iyi koca buldukları ballandırılarak anlatılıyor.

Koca bulma konusuna karışmam. (Kadınların o işi nasıl kıvırdıklarını hiçbir zaman tam anlayamamışım zaten!) Ama o yollardan kimlerin zengin olduğu belli: bence bunların başında öyle kitapları basanlar geliyor.

Hâsılı insanların körleştirilmesi ve zirva düşüncelerin herkese sorgusuz sualsiz benimsetilmesi konusunda Türkiye'yi şampiyon sanan yurtdaşılarımız aşırı karamsarlık ediyorlar. Başka yerlere kıyasla fazla kötü durumda değil bizim memleket.

Şey... tahtaya vurun lütfen.

Ve hep birlikte okuyup üfleterek seslenelim:

— Kırkbir kere maşallah! İyi olur inşallah...

Refik ERDURAN

— İnönü, gölge kabinesini kurdu. —

KASINTI

ADAM AZİZ NESİN

YURT gezisinde tanıdığım, anlatmaya değer tiplerden biri de, kimin adını söylesem:

— Haaa, tanırım, ben onu bir kere dövmüştüm... diyen delikanlıydı. Burası büyük bir ildir. Yollarda çok yorulduğum için, paraya kıyıp o ilin en lüks oteline gittim. Banyolu güzel bir oda. Karanlık basmıştı. Zaman yitirmeden birileriyle tanışıp görüşmeliydim.

Dosyayı açtım. İstanbul'dan bir arkadaş, burdan birisinin adresini vermiş. Hemen telefon ettim. Telefonda, her hece arasında aralıklar bırakarak konuşan, sesini zorlayarak dikleştiiren biri:

— Oooo... Hoşgeldiniz... Neredesiniz?... Pekâlâ... Geliyorum... dedi.

Sesinden onu 50-60 yaşlarında görmüş geçirmiş biri sanmıştım. Tiplini gözümün önüne bile getirmiştim. Uzun boylu, iri yarı olmalıydı. Göbeği de vardı. Kalıplı, ense kulak yerinde biriydi. O boğuk ses, o tımtırlak konuşan başka kalıpta insandan çıkamazdı.

Telefonda:

— Sizi bekliyor... dediler.

Salona indim. Salonda üç kişi var. Hangisi olmalı? Ama adamı, görmeden sesinden tanıdığım için, o üç kişiden anlattığım kalıptan olana gittim. Elimi uzatıp adımı söyledim. Adam şaşır:

— Ooo... tenks. Hav du yu du? dedi.

Amerikalıymış.

Salondakilerden ben boyda zayıf, benden 10-15 yaş genç görünen biri yanıma geldi. Telefonda konuştuğum oymuş.

«Kepenek altında yığıt belli ol-

maz» derler. Sesinden de insan hiç belli olmuyor. O sesin bu kalıpta bir insandan nasıl çıktığına şaşıtım. İnsan 20-30 yıl bir meclise başkanlık yapmalı ki, ancak ondan sonra sesi böyle borulaşsın, kartlaşsın... Bir de poz, edası var, insan bakışlarının altında eziliyor. İki adım kadar geri çekildi. Sergi duvarına asılı resim seyrederek bana şöyle bir baktı, beni alıcı gözleriyle iyice süzdü...

Sol elinin parmaklarını açarak kapağı doğru uzattı:

— Buyrun gidelim... dedi.

Bir diktatör devlet başkanı da düşman bir elçiye ancak böyle sert konuşur.

Otelden çıktık.

— Bu gece misafirimizsiniz... dedi.

Bir lokantaya gittik. Bir masaya karşılıklı oturduk.

— Ne içersiniz?

Normal insanın sesi ağzından, boğazından çıkar. Bilemediniz ses gırtlaktan çıkar. Bu kasıla kasıla sesini taa karnından, barsaklarından çıkarıyor.

Karşılıklı rakı içiyoruz.

Yabancı olduğunuz bir yerde huyunu suyunu bilmediğiniz bir adamla konuşmanın ne zor iş olduğunu o gece anladım.

— Konuştukça sevimli yanlarını buluyordum. Gerçekte iyi bir insana benzliyordu. Ama ille o kasılması yok mu!

Zavallı, kasılması yüzünden, kendisi olmaktan çıkmış, kendinden başka biri olmuş. O anlatıp dururken, ben de onun neden böyle olduğunu keşfe çalışıyordum. Çünkü hiç bir insan doğuştan, yaradılıştan, o-

luştan böyle olmaz. Hep, yeni bir elbise giymiş de, bir büyük adama misafirliğe gitmiş gibi bir hal var. Kolalı yaka olur. Ama bunun her yanı sert kolalı. Ellerıyla, kollarıyla, bakişlarıyla sesiyle karşısındakini ezmek istiyor.

Bu adam, neden böyle olmuş diye düşünüyordum.

Konuşmam arasında birinin adı geçti. Bu hemen:

— Haa... tanırım, dedi, onu bir gece meydanda dövmüştüm.

Az sonra, söz arasında başka birinin adı geçti.

— Bildim, dedi, iskelede herkesin içinde ıslatmıştım.

Kendisi anlatıyordu. Filân partiden biri...

— Kongrede onu da dövmüştüm ya...

Bu sözü çok önemsiz bişeymiş gibi:

— Neyse geçelim... Burda bir Fehmi bey vardır... Yarın tanışsınız ya...

Herifi iki kere dövdüm. Biri sinemada... Neyse, anlatmaya değmez... Geçelim...

O sırada ben gülmüsdüm mi, ne oldu bilmiyorum, birdenbire:

— Yumruğum kaç kilo gelir? diye sordu.

Yumruğun kiloyla tartıldığını hiç duymadığım için:

— Bilmem ki... dedim.

— Tahmin edin!

— On kilo...

Alaylı alaylı güldü:

— Yüzelli, tam yüzelli... dedi.

Luna Parklarda kuvvet ölçme aletleri vardır ya, meşin toparlağa yumruğu vurunca, bir demir parçası raylarda yukarı doğru çıkar, çı-

kar, sonra bir yere çarpar, bum diye barut patlar. Patlama, ancak yüzelli kilo hızla vurulunca olurmuş. Bu arkadaş bir yumruk vururmuş, bumm!.. Bir daha vururmuş, bumm!.. Bir daha vururmuş, yine bumm!.. Yüz kere vursa, yüz kere bumlatırmış. En sonunda kuvvet ölçen aletin sahibi:

— Bey, gözünü seveyim, barut kalmadı, artık bumlatma! diye rica etmiş.

Başka biri de:

— Bu alet normal insanlar için. Senin kuvvetini ölçecek alet yok. Aman aletimi bozacaksın... demiş.

O anlatıyor, ben de onun neden bu hale geldiğini düşünüyordum. Birden yumruğunu göğsüme doğru uzattı:

— Bak, bak!... dedi.

Şaşırdım:

— Neye bakayım?

— Yumruğuma, şu yumruğa bak.

— İyi, dedim, çok iyi...

— Yok, yok, tut da elle, bak!...

Hay Allah... Siz olsanız ne yapardınız? Göğsüme uzanan yumruğu tuttum. Bişey söylemem gerekliydi:

— Maşallah!... dedim.

— Nasıl? diye sordu.

— Çok iyi... Demir gibi...

Yalan söylemiyordum. Sinirden gerilen yumruğu demirleşmişti.

Konuşuyorduk:

— Ha o mu, onu bir iyice patak-

lamıştım.

Patakladım dediği adam, onun iki-

si üçlü iriliğindeydi.

Birden ceketinin kolunu sıvadı. A-

yağa kalkıp pazısını bana uzattı:

— Bak!...

Pazısı gömleğin altında yumurta

gibi kabarmıştı.

Dudaklarını hayretle hüzüldü:

— İyi, iyi... aşkolsun... dedim.

Ama bu sözlerimle tatmin olmu-

yordum:

— Bak, bak... Dokun bir kere...

Hay Allah... Bizi gözünüzün önüne

getirin. Rakı masasında bir adam

pazısını uzatmış, ben de muayene

ediyordum. Birisi görüp tanıyacak di-

ye de sıkılıyorrum.

— Ben buraya pazı muayenesine

gelmedim... diyerek kalkıp gitmek

de var ama ayıp olacak. Beni mi-

safir etmiş, yedirip içiriyor, saygılı

davranıyor. Üstelik iyi adam da. Ra-

kı şişesinin üstünden elimi uzatıp

pazısını tuttum. Bir ışık öttürdüm:

— Fütü!... Bravo... Çelik, çelik...

— Sık, sık... İyice sık!...

Sıkıyorum:

— Maşş-şallah...

— Nasıl?

Sanki her gıtn pazı muayene e-

dermiş gibi:

— Hiç böyle pazı görmedim... de-

dim.

Kolunu çekti. Anlatıyor:

— Sonra ben bunu aldım ayağı-

mın altına...

Birden durup başını bana doğru

uzatıyor:

— Bak!...

Bu kez neresini tutacağımı anla-

myordum.

— Bak, bak... Tut Allahaşkına...

Ensesini şişirip kabartıyor. Elim-

le ensesine bir-iki vuruyordum:

— Hay maşş-şallah...

— Çek, çek!...

Ensesini kendime doğru çekiyo-

rum.

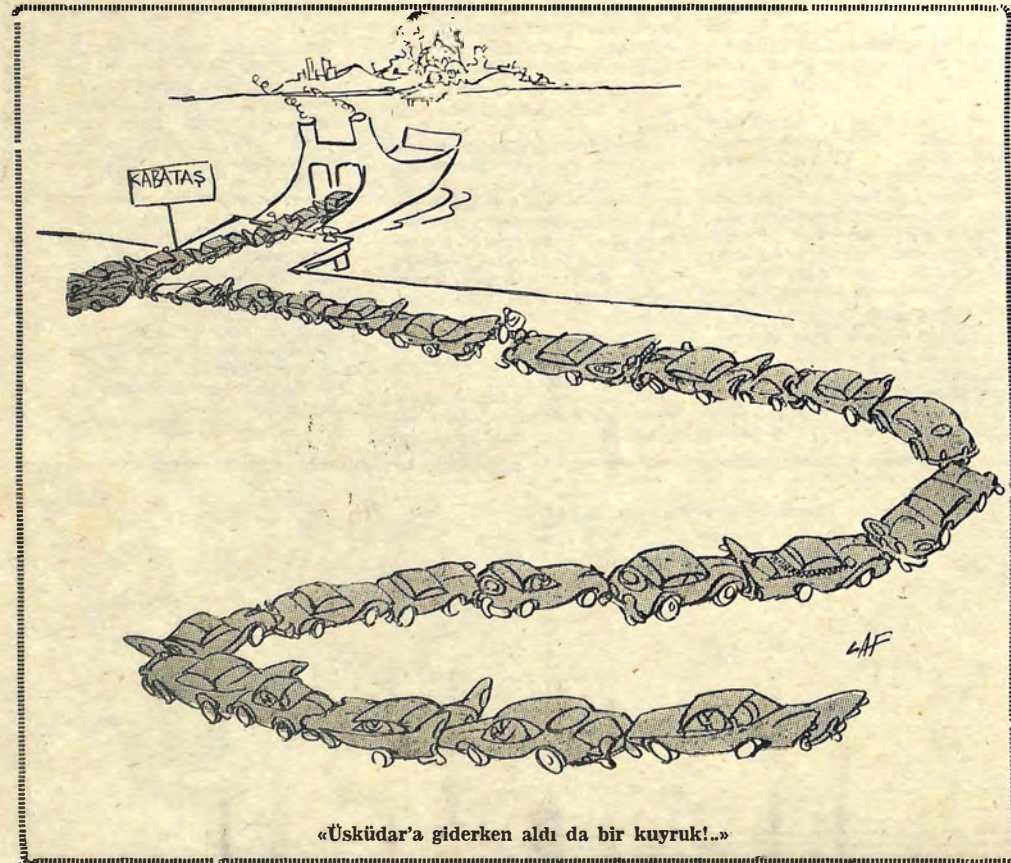
— Nasıl?

— İyi... Çelik... Çok çelik... Bra-

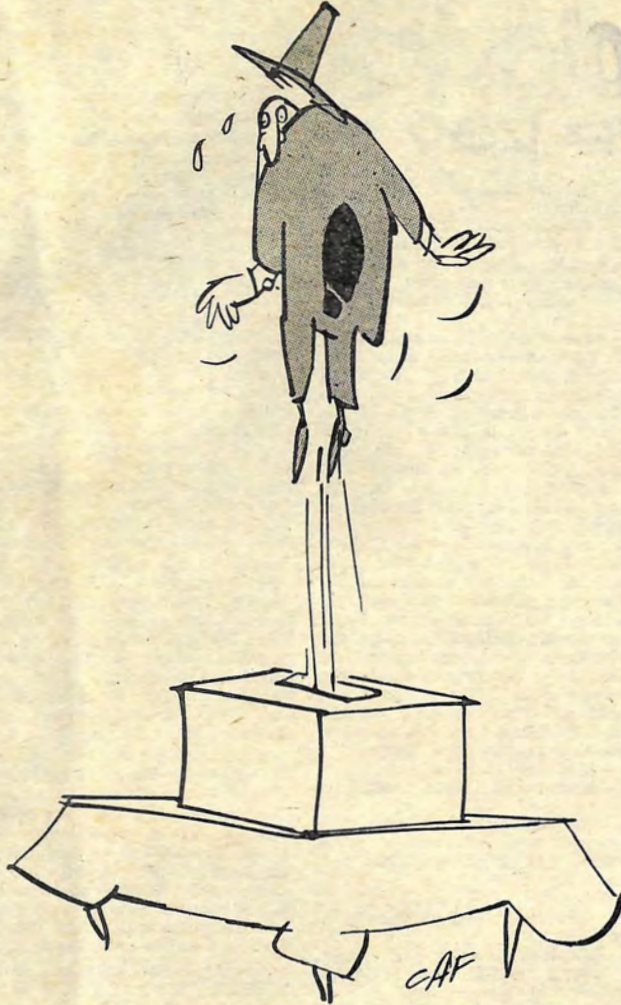
vo... Pes...

— Değil mi?

— Evet...

«Üsküdar'a giderken aldı da bir kuyruk!..»

SANDIKTAN ÇIKTIK!

Yine dövdüklerini, patakladıklarını anlatıyor. Birden ayağa kalkıp ceketinin sağ kolunu çıkartıyor. Sağ memesini şişirip, gerip:

— Bak, bak... diyor.
Artık bu kadarı da fazla, yahu birisi görse ne der? Kepazelik valla hi...

— Tut yahu, tut bak...
Kasılmış göğüs kaslarını elliyo-

rum:
— Bravo!...
— Nasıl?
— Beton gibi...

Hızını alamıyor, koluyla beli arasındaki kaslarını şişiriyor:
— Buraya da bak!...

— İyi be birader, her tarafın iyi...
Demir gibisin, demirli beton...

Bir kadeh susuz yuvarladım. Bu gece başım belaya girecek ama bakalım nasıl? Ben de yavaş yavaş bozuluyorum. Şeytan diyor ki, sıyr ceket, şişir pazıyı!

— Bak ulan! diye bağır.
İyi ama bende o paçı nerde? Yirmi yıl önce olsa neyse...

İşin sonu kötü. Kendi pazımı, yumruğumu yokluyorum, iş yok. Çok sıkıya kalırsam, cacık kasesini kafasına geçirir, o «ne oldum» diye ne kadar sıvışırım.

Birden:
— Sizin pazınız nasıl? diye sormasın mı?

— Eh işte... Benimki de iyicedir.
— Bakayım.
Hoppalaaa...

— Ensen nasıl, kuvvetli mi?
— Eh... Bana yetiyor.
— Bakayım...

Elini enseme atıp çekiştire çekiştire başını sallıyor. Burnum salataya girecek.

Kendimi toparlayıp:
— Bana bak! dedim.
Duraladı.

— Sen aydın bir adamsın birader. Ne oluyor? Şöyle kendi kendin olana... Bir hoca gibi konuşuyorsun...

Pozunu, kasılmasını anlatıyorum. Yakışmaz, diyorum. Ayıp, diyorum. Doğru dürüst konuşsana! Nedir o sesintonu?...

İğne batırılmış bir balon gibi yavaş yavaş söntüyor. Daha kendisi oluyor.

— Doğru, diyor, hakkın var. Ben eskiden böyle değildim. Politikacılığa başladıktan sonra böyle oldum. K kürsülerde konuşa konuşa, nutuk çeke çeke, kendi sesimi kaybettim.

Bunlarla başka türlü mücadele edilmiyor, anlamıyorlar. Dişini yumruğunu göstereceksin. Hep politika yüzünden... Evde karımla bile nutuk çeker gibi konuşuyorum.

Sesi yumuşadı. Mayası iyi bir insan olduğu belli.

Çıktık, otele geliyoruz. Artık öyle hindi gibi kabarmıyor. Kolları göğsünden bir karış açık yürümüyor.

Otel kapısında ayrılıyoruz.
— İyi geceler...
— İyi geceler...

Odama çıktım. Soyundum. Aynanın karşısına geçtim. Göğsümlü şişirdim, pazımı kabarttım. Kendi ensemlimle muayene ettim. Aynada iyi görünüyorum. Bende daha iş var.

Yumruğumu sıktım, sıktım, yatağa bir yumruk attım. Şilte inip çıktı.

— Nasıl? diye sordum kendime.
— Demir gibi maşallah... diye cevap verdim.

Aziz NESİN

Doğan Nâdi'yi kaybettik

Doğan Nâdi aramızdan ayrıldı. «Bir Dakika» yazarının hayata gözlerini yumması, yalnız ailesi için, yalnız Cumhuriyet için, yalnız Bâbüâli için bir kayıp değildir. Akbaba da çok eski ve çok sevgili bir dostunu kaybetmiştir. Yumuşak bir dille keskin nükteler yapabilen efendi bir kalem-di Doğan Nâdi... Kendisi icat etmişti küçük fıkra'yı... En güzellerini de kendisi yazardı. Akbaba bir gün sormuştu Doğan Nâdi'ye:

«— Siz minimini fıkra nevinin en sevilen ruharririsiniz, bu sevilmenin sırrı nedir sizce?»

«— Bunun tek sırrı var: Bu zamanda okuyucu uzun boylu yazıdan hoşlanmıyor.»

Alçak gönüllü bir adamdı «Bir Dakika» yazarı...

Yüreğindeki garip hüznü, nükte ve espri yelpazesıyla dağıtmak ister gibi bir hali vardı. Kurucumuz Yusuf Ziya ile pek anlaşır ve severlerdi birbirlerini... İstanbul'un gözhacı renklerinden biriydi Doğan Nâdi... Şimdi bu renk kaybolunca insana biraz daha solmuş geliyor İstanbul...

Akbaba, Doğan Nâdi'nin «Bir Dakika» larından birkaç dakikalık bir demeti okurlarına sunarken, ailesine ve Cumhuriyet gazetesine başsağlığı ve sabır diler.

SÖZÜM MECLİSTEN DIŞARI

Bizim Tasvir'in penceresinden bakıyordum. Köşeden göründü. Durdu. Ürkek, çekingen, mahcup etrafına bakındı. Kimseler olmadığına kanaat getirince rahatladı. Sıkışmış olacak. Oracıkta duvarın dibine, malûm tâbirle «def-i hacet» ediverdi.

Sonra döndü. Büyük itina ile üstünü toprakladı, sokağı kirletmemiş olduğuna inanmaya kadar toprakladı ve gitti.

Sizin kenar mahallelerde, arka sokaklarda dolaştığınız var mı? Ben bu kedi kadar medenî insan görmedim.

ARANİYOR

Genç veya ihtiyar, kadın veya erkek.. Bunların pek ehemmiyeti yok. Hattâ öyle uzun boylu okuyup bilmese de olur;

Bilirse, okumasa da olur;

Yazarsa, okunmasa da olur; Okunursa, anlaşılmasa da olur;

Anlaşılsa, kulak asılmasa da olur;

Evet; bütün bunlar kabul. Yalnız bir şartımız var: Kimseyi kızdırmayacak.

Muharrir yapacağız da...

GÖRMEDİM, BİLMEM...

Dünyanın her yerinde ekmeğin çeşidi vardır:

Yassı ekmek, uzun ekmek, beyaz ekmek, çavdar ekmeği, kahvaltılık ekmek, tuzlu ekmek, ilh... gibi.

Bizde de bitli ekmek, ıplı ekmek, tırnaklı (affedersiniz hem de ayak) ekmek, sıçanlı ekmek, çamurlu ekmek, telli ekmek gibi çeşitleri bulunuyor.

Hani bir de ekmecli ekmek yapabilirsek keyfimize payan olmayacak.

Ama kimbilir, belki de midemiz bozulur. Alışmadık ki...

YUMURTA KAPIYA GELİNCE

Şimdi eskidi ama, ne olursa olsun, hoş bir seçim hikâyesi ilerde de kullanılır:

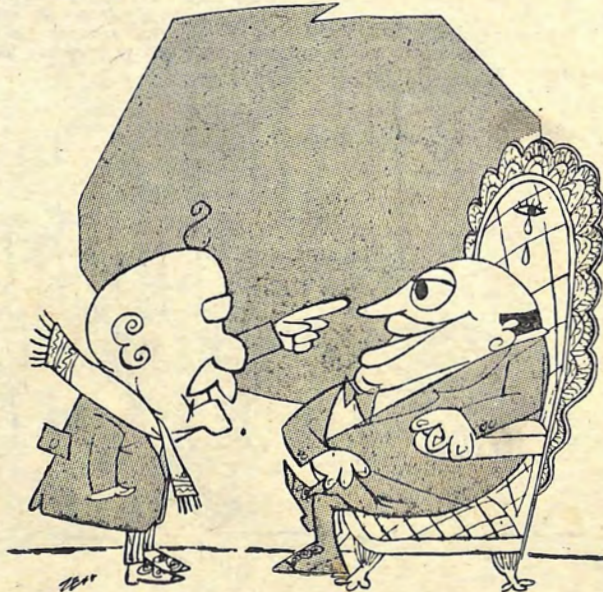
Karadeniz vilâyetlerinden birinde Tahsin Bekir Balta (CHP adayı) propagandaya çıkar. Nutuk ceherken bir köylü sözünü keserek:

— Biz bundan sonra okur-yazar mebus istiyoruz, diye bağırır.

Etraftan:

— Yahu, derler, deli misin? Adam profesör, mebus, üstelik de Vekillik yapmış. Okur-yazar olmaz mı?

— Hayır efendim, ben öyle lâf anlamam. Biz ona şimdiye kadar hiç değilse 500 tane mektup yazdık. Okur-yazar olsaydı, bir tane sine olsun cevap verirdi.

— Gözüm kalmış.. Gözümü almaya geldim!..

Milletvekili olduk

MUZAFFER İZGÜ

COK şükür seçimler bitti, milletvekili olduk. Vatan millet bayrak dedik, düştük ortaya, sağolsun seçmen kardeşler, vatani milleti bayrağı teslim ettiler bize... Meğer dert bundan sonra başlıyoruz da bizim haberimiz yokmuş. İlk iş hanım başladı söylenmeye:

— Ayol, hiç koskoca milletvekili evine ne koltuk takımları yakışır mı? diye.

— Ama hanım, dedim, biz milletvekili olduysak darphanenin anahatlarını almadık ya ele... Bakalım aldığımız maaş boğazımıza yetecek mi Ankara gibi yerde?

— Ayol elinizde değil mi? Kaldırırınız parmaklarınızı, artırınız maaşlarınızı... Hem şu halıları da değiştirmek istiyorum.

Kız atıldı öteden:

— Beni artık özel okutursunuz değil mi babacığım? dedi. Hiç koskoca milletvekili kızı genelde okur mu?

Oğlan karıştı lâfa:

— Vallahi baba, dedi, milletvekili oğlu yaya gezmez. Arkadaşlarımıza söz verdim. Peder milletvekili olsun, hepinizin ayağını yerden keseceğim, dedim. Hem siz de söz vermişiniz bana!...

— Oğlum o zaman seçim sahnin malindeydik...

— Yâni?

— Yâni yok işte. Evdekilerle seçimleri karıştırmış olacağım seçim heyecanıyla...

Kaynanam:

— Hanımmanneciğine verdiğin sözü unutma, dedi. Onu bunu bilmem, kürk mantomu isterim ben. Ayol koskoca milletvekili kayınvalidesi-yim artık, yakışır mı bana kumaş mantoyla dolaşmak? İnsanı tefe koryarlar damat, tefe...

Kayınpeder:

— Biliyorsun oğlum, dedi, emekli olduktan sonra nasıl sıkıldığını biliyorsun. Ben öyle aham şahım işler istemiyorum canım, bir yerden bir masa işi uydur bana kâfi... Ücrete gelince, ne olsa yeter, 1500 2000 çok bile...

Baktım bizim hizmetçi kadın boyunu bükmüş duruyor:

— Yok mu Hatice'nin senin bir isteğin? dedim.

— Sağlığınız beyefendi, dedi. Bizimkînin halini biliyorsunuz, ne o kuması vardır, ne de yazması Ona

da şöyle ufacak bir memurluk bulursanız ölünceye dek dua ederiz size...

Sokağa çıktım, bizim bakkal:

— Aman Sezai bey, dedi, yaparsan sen yaparsın bu işi artık. Bize biraz kredi, kırk elli bin yeter. Hani ya, işte o zaman sizin istediğiniz peynirlerden tepeleme doldururuz dükkâna.

Yolda çocukluk arkadaşım Bahri'yle karşılaştım:

— Amman Sezai bey kardeşim, dedi. Ne dualar ettim senin için ne dualar. Allahım dedim, şu bizim Sezai'yi bir milletvekili yap, senden başka hiçbir istediğim yok dedim.

— Söyle, dedim, derdin ne?

— Yok canım, hiçbir şey yok...

Seni milletvekili olmuş gördüm ya, artık ölsem de gam yemem. Kahve-deki arkadaşlara Sezai benim çocukluk arkadaşım diye diyorum da inanmıyor hırtlılar. Bir şey rica edeceğim senden, şöyle başbaşa verip bi poz çektiyse diyecektim.

— Bu kadarcık mı?

— Bu kadarcık... Sonra şey Sezai kardeşim, bilirsin benim huuyumu, hiç mi hiç iş tutmaya gelemem. Şöyle diyorum ki, bir idare heyeti azalığı falan idare ettirirsen bana diyorum... Paranın önemi yok canım, ayda ikibin, üçbin yeter... Maksat, bağlanmayayım oraya. Canım sıkılır sıkılmaz başımı alıp gideyim. Ha, olur mu Sezai'ciğim? Yahu, ne birdirbirler, ne uzuneşekler oynardık değil mi? Var ya, senin çektiğin şu tu kimse çekemezdi. Bak, varmış arkadaş vallahi şansta meşhur olmak varmış. Futbolcu olamadın amma, milletvekili oldun, ikisi de bir, maksat kaleye gol atmak değil mi? Sonra, senin o donjuanlığın, o Ayseller, o Periler?...

Yürüdüm...

Baktım, pederin dostu malmüdürü Hayri bey amca:

— Aman Sezai bey oğlumuz, dedi... Maşallah maşallah, kırk bir kere maşallah!... Dur hele yanaklarından öpeyim bir. Seni gidi seni, bilmezsin, bir keresinde benim kucağıma işemiştin de... Yaaal... Hey yüce Allahım, şu dünyaya, şu ömüre bak be! Daha dün kucağıma şırl şırl işeyen oğlan, büyüştün de milletvekili olsun. Vallahi artık Hayri bey amcanın sırtı yere gelmez hiçbir zaman...

— Bir isteğiniz mi var Hayri bey amca? dedim.

— Elbette, dedi... Yapacaksın, lâ-mı cimi yok yapacaksın! Hattâ, emrediyorum. Oğlumsun be sen benim! Kucağıma işemedin mi?

— Vallahi şey, hatırlamıyorum Hayri bey amca.

— İşedin işedin vallahi billâhi işedin. Dört sene öncesine kadar duruyordun o pantolon. Yeşil çizgili, gri bir pantolondun. Teyzen ne bilir âsarı antikanın kıymetini? Oysa ki yüz kez de demiştin, hanım bunun üstüne Sezai bey oğlumuz işedi, sakla bunu, iyice büyük bir adam olunca gösterelim ona demiştin, ama tutmuş eskiciye verivermiş. Bak oğlum, bizim emeklilik geldi geçti bile.

Kendimi bildim bileli mal müdürüyüm. Şöyle meslekten ayrılmadan önce bir defterdar olamazsam gözlerim açık gidecek vallahi. Bak, yapacaksın bunu Sezai oğlum, Hayri bey ancana defterdar emeklisi de-dirteceksin. Zaten yaparsın sen canım... Hele bir yapma, kulaklarını çekirim senin. İşedin a oğlum, işemedin mi? Gözüm çıksın ki işedin... Eve geldiminde bir baktım salona hıncıncın insanla dolu. Karıma:

— Kim bunlar? dedim.

— Konu komşu, bildik tanıdık, dedi.

— Ne yapmaya gelmişler?

— Ayol niye gelirler, seni tebrik etmeye. Sen onların temsilcisi değil misin artık?

Pofladım:

— Bâri teker teker sal içeriye, dedim.

Önce, kasabın çırağı girdi içeriye: — Sezai bey âbi, bana bi ilkokul diploması uydursana! dedi.

Onun ardından sütçü girdi:

— Sezai âbi, bana bi profesyonel ehliyet ayarlasana! dedi. Trafiki verdim âbi, motoru da verdim, kaldı bi direksiyon. Bi keresinde imtihan arabasını devirdim, komiser yaralandı, ikinci devirde karayolu temsilcisinin kolu kırıldı, üçüncüsünde sen sağol şoförler derneği temsilcisinin bacakları gitti. Şimdi beni direksiyonun başına oturtuyorlar. Aman bi çare âbi. Vallahi Sezai bey âbi, ehliyeti alana kadar, ondan sonra bi sürerim ki ben o zikkımı!...

O çıktı, bizim gazete dağıtıcısı girdi:

— Âbi, dedi, bana bi iş anan baban hayrına. Hastane işi olsun. Sonra, bizim hanıma da bi hemşirelik, yaşsadek be âbi. Ekmek ordan, yemek ordan, aldığımız para yanıma, za, sayende bi ev yapar kiraya verirsek...

Gazete dağıtıcısı çıktı, bizim karış Nuriye hanım girdi:

— Mübarek olsun Sezai bey oğlum, dedi. Aman bizimkine bir imamlık, bir müezzinlik... Bilirsin, arabisi vardır, tefsiri de vardır, sesi de yaşına göre fena sayılmaz. Sen bilirsin artık, kırma Halil amcanı!

O çıktı, Şerife hanım girdi:

— Aman Sezai bey oğlum, dedi, Allah benim dualarımı kabul etti. Hey yüce Allahım, bir sebep halket, şu bizim kızın müdürünü buradan defet der, dua ederim. Bak, nasıl da yüce Allahım dualarımı kabul etti, seni milletvekili etti. Biliyorsun, bizim kız nüfusta çalışıyor. Müdüri de aksi mi aksi, nobran mı nobran. Şunu bir Şemdinli'ye, Karaköse'ye sürdür de anlasın dünyanın kaç bucak olduğunu. Hınzır, ne demiş bizim kıza biliyor musun, saçını uzatıp, tırnağını boyayacağına, biraz da kütüklerin üstüne eğil, demiş.

Ayol kütüklerle uğraşa uğraşa adam kütük olmuş vallahi... Hay sağolasın yavrum, ben kıza müdeyi vereyim. O müdür olacak kütük de hazırlıklarına başlasın şimdi. Kütüklere eylesiymiş, tırnağını boyamayasımı, saçını taramayasımı, satılık kız bu ayol, tırnağını da boyar, söylemesi ayıp ağdasını da yapar, ona nesiyimş...

Girenlerden herbiri ayrı ayrı şeyler istediler. En sona mahallenin bekçisi kalmıştı:

— Begim, dedi iki elimi öperek, derdim çok bi büyük olduğu için sona gelmişim. Begim bilin, hırsızlar mahallede tüm evleri soyup sovana çevirdiler, amma sizin eve heç bi şey olmadı. Niden olmadı dirseniz, ben gulunuz her daim gözetledim durdum sizin evi. Begim bi dileğim var. Artık gosgoca milletvekili oldunuz, hükûmat sizin bi dediğiniz iki etmez. Gözünüzün yağını yiyem begim, beni bi emniyet âmiri itsenel... Ha geyem o urubaları bi, sona geçem o polis Rifat denen herifin garşısına, ula su bardağı öyle iki kere yıkanmaz, üç kere yıkayacan ula diyem, içem onun elinden bi su, vallah ölsem gam yimem gayri. Begim, gurban ediver şu işi...

Hepsine de:

— Tamam, dedim...

Şimdi mazbatamı alır almaz kimseye gözükmeksizin kaçacağım Ankara'ya. Çünkü, başka türlü kurtuluş yolu yok...

Muzaffer İZGÜ

Yazısız

- Küçük partiler silindi -

AİLE KABRİSTANI !..

- Seçimler devlete 40 milyona mal oluyor. -

SANDIKTAN ÇIKTIK !..

- Cumhuriyet 46. yaşında -

İZİNDEYİZ !..

- Karadeniz'de dolmakalem biçiminde tabanca yapılıyor -

TÜKENMEZ !..

Çocuk okuldan geldi, yarın tatiliz dedi. İstanbul'un kurtuluş günümüştü...

İyi, güzel. Üç gün sonra geldi, yarın tatiliz, dedi.

Aşı olmuşlar...

Aşı lâtî üzerine anladım ki bizim kurtuluş bayramlarımız fazla sevinci gerektiren bayramlar değil.

Neden mi?

Anlatalım...

Biliyorsunuz, aşı, vücuda belirli bir miktarda mikrop zerretmeye ve vücuda muhtemel bir hastalığa karşı yetiştirilmiş mikroplarla mücehhez vaziyette hazır bulundurma esasına dayanır.

Peki, bizim aşılarımız nereden gelir?... Kim bağlar?...

Biz, henüz kendi aşımızı kendimiz yapamayan ve aşları dışarıdan gelen bir toplumuz.

Düşünün, içimizde dolaşan mikrobu bile dışarıdan getiriyoruz.

İçimizde yabancı mikroplar dolaşırken, kendi sanayimizi kendimiz kuramazken biz nasıl bağımsız olur da, düşmanı içimizden attık diye kurtuluş bayramları kutlayabiliriz?

Birkaç ay önce gazetelerimizde balinalar geceleri uyuyorlar diye bir haber çıkmıştı.

Aradan bir müddet geçtikten sonra İngiliz balıkçılık uzmanlarından birinin, balıkların sinir yapılarını incelemek için denize elektronik bir balık salıverdiği ve bu güdümlü balığa yaptırılacak bazı hareketlere balıkların gösterecekleri tepkiyle onların

Her okuyucuya bir dünya

ruhsal durumunu tesbit edeceği yolunda bir haber çıkmıştı.

Bizim belki de şakayla karışık olarak karşıladığımız bu haberlerin altından bakın ne çıktı şimdi!

Okuduğumuza göre, yapılan araştırmalar ve çalışmalar sonunda, İngilizler, atom enerjisiyle çalışan bir dev motörle ısıttıkları geniş deniz alanlarında normal deniz şartları altında 4-5 yılda büyüyen bir balığı 4-5 ayda büyüteceklermiş.

Biz «Bu balık başka balık» diye şakalarımıza devam edip balıklarımızın nesillerini teker teker tüketelim, adamlar «Bu balık başka balık» diye yeni yeni balık çeşitleri türetiyorlar!

Amerikalılar bizden şam fıstığı alacaklarmış.

Biz, bu ihracat haberini uzay çağına girişimizin bir müjdecisi olarak kabul ediyoruz.

Biliyorsunuz uzay yolculukları gittikçe uzamaya başladı... Saat derken gün oldu, gün derken hafta oldu ve Ay'a gidiş dolayısıyla şimdi yolculuklar birkaç haftaya çıkacak.

Bu kadar uzun yolculuk biraz eğlenceye fısıltı olmadan geçer mi?...

Uzaya gidenlere «Eğlenceye,

eğlenceye var!» diye seslenelim de döviz sağlayalım.

Seçime iştirak nisbetinin % 60 olması ve diğer % 40'ın da oylarını kullanması halinde

Parlamentodaki durumun değişik olması olacağı fikrinin yayılması üzerine bir arkadaş şöyle diyordu ötekine:

— Eşeklik sizde birader... Oy kullansaydınız böyle olmazdı!

Amblemlerdeki at'ın, koç'un, arslan'ın yanında bir eşek eksikti.

Hasıl olan durum karşısında, kızarak, oy kullanmayanların da «Eşek» amblemiyle temsil edilebileceğini söylemek isabetsiz olmaz her halde!

Büyük havayollarından bazıları «140 çeşit yolculuk imkânı sağlıyoruz» diye ilanlar veriyorlar ve sayıp döküyorlar gidebilecek dünyanın belli başlı şehirlerini.

İsteyen su yol üzerinden falanca şehirlere uğrayarak filanca yere gidebilir; isteyen öteki yol üzerinden filanca şehirlerde kalarak falanca ülkeye gidebilir diye gerçekten 140-150 çeşit yolculuk imkânı veriyorlar.

Bir, bu havayollarının ait bulunduğu ülke insanların sahip oldukları yolculuk imkânlarına bakın, bir de bizim imkânlarımızıza...

Geçenlerde Ankara mahreçli bir haberde, dünyada, en çok hastalık çeşidinin Türkiye'de olduğu, halkımızın hastalıktan kıldığı bildiriliyor ve hastalık çeşidinin 150'yi bulduğu ekleniyordu.

İşte bakın... Demek ki halkımıza da tam 150 çeşit yolculuk (1) imkânı verilmiş oluyordu.

Gazetelerimizin Almanya, Fransa, İngiltere muhabirleri, verdikleri haberlerde bir nok-

tada birleşiyorlar: «Avrupa basını Türkiye'deki seçimlere fazla yer vermedi. Sadece iştirak nisbetinin düşük olması ve seçim günü yedi kişinin seçim kavgaları yüzünden ölmesi üstünde durdu.»

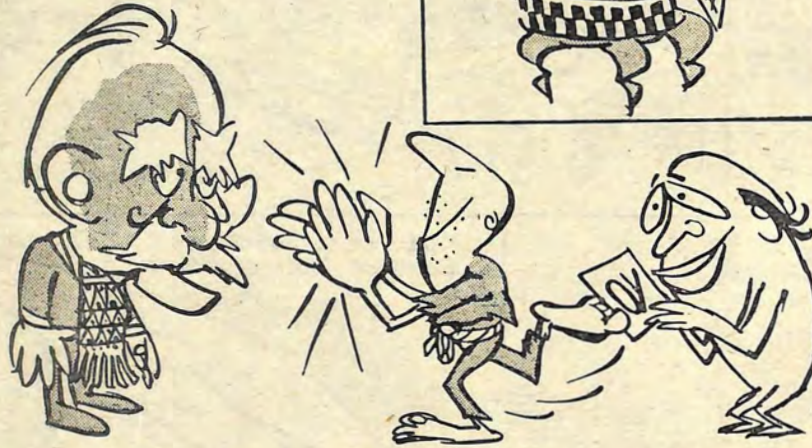
Esasen 7 rakkamının yaptığı çağrışım dolayısıyla Avrupalılar 13 Ekim sabahki gazetelerinde en çok şu iki olaya şaşırmış olmalı:

1 — Nasıl olur da Rusya gibi komünist bir ülke uzaya 7 kişi atardı?...

2 — Nasıl olur da Türkiye gibi demokrasi olan bir ülkede seçim yolu üzerinde 7 kişi can verirdi?

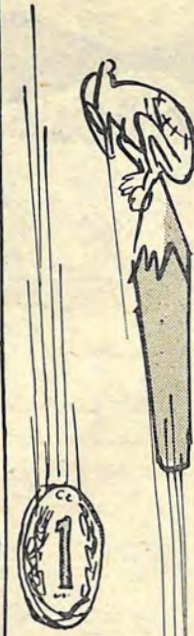
Reşit AŞÇIOĞLU

Çizgiler gecidi

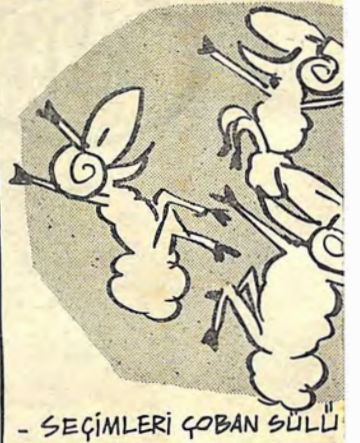

— İNÖNÜ: "HALK BENİ ALKIŞLIYOR, OYUNLU DEMİREL'E VERİYOR." DEDİ —

DOLMUŞ!

— PARANIN DEĞERİ DÜŞÜYDÜ —

— SEÇİMLERİ ÇOBAN SÜLÜ —

PAZARTESİ

İlhamı onlardan almışık

Sanat eleştiricilerinin yaptıkları araştırmaya göre, ünlü ressamların hemen hepsi açık resimler yapmışlar.

Çıplaklığın sanat değeri olup olmadığı tartışması böyle bir araştırmaya zorladı eleştiricileri herhalde. Günümüzde moda haline gelen açıklık, devlet yönetimine resimden atladığı desenize...

Ya hesapla uğraşanların kapma güçlerine ne demeli? İnsan değil, fotoğraf makinesi mübarekler!

Ünlü ressamların eserlerine birer

kere baktılar, onlardan esinlenerek açık devlet bütçeleri yaptılar!

SALI

Elbette olurlar

Bilim adamlarının uzun bir süreden beri yaptıkları araştırma, dağda yaşayanların, vâdide oturanlardan daha uzun ömürlü olduklarını ortaya çıkarmış.

Bu kadarcık şeyi bilmek için uzun boylu araştırmalara girişmenin ne gereği vardı birader? Sonuca varmak için gazetelere göz atmak yeter. Vâdi dediğin ne ki? Tanrının

bütün nimetlerinin değil, bütün lânetlerinin hedef olduğu yer!

Deprem olur, ensesindeki dağdan toprak kayar!

Yağmur yağar, sel alır! Binbir güçlükte üç beş kurus yapar, dağdan inen eli silâhlılar alır! Vâdide hayat nerdeee?... Hayat, jandarmanın erişemediği dağ tepelerinde!

ÇARŞAMBA

Aman üstad

«Politikacılar mesleğimizi elimizden alıyorlar» diyen bir grup sahne

sanatkarı, siyasi bir parti kuracaklarını açıklarken, «Cibali Karakolu» nun unutulmaz komiseri Muammer Karaca da, «İstanbul'u ancak ben kurtarabilirim» diyerek, gelecek seçimlerde İstanbul Belediye Başkanlığına adaylığını koyacağını bildiriyor.

Aman üstad gelin cayın şu sevdadan. Cumhuriyetin ilânından beri komadadır İstanbul. Lütfü Kırdar'ından Atabey'ine kadar kaç doktor geldi gitti.

Konsültasyon mu yapmadılar, filmini mi almadılar... Ruhî dengesizlikten doğan bir hastalığa yakalanmış olabileceğini düşünerek Fahrettin Kerim Gökay'a mı başvurmadılar!

Çok çırpındı İstanbul'u kurtarmak için hekimlerimiz. Kimi neşter attı, kimi anestezi yaptı, iğne vurdular, ilaç verdiler, kurtuluş umudu kalmayınca, «Bir de sen bak, belki gebedir» diye Atabey'e teslim ettiler.

Doktorlar dururken bir tiyatro oyuncusunun elinde ruhunu teslim etmesi, tıp ilmine saygısızlık olacağı gibi, adli yönden de sakıncalı olmaz mı?

HERKESİN

Mini etekliydi, belki de dultu
Saçları yüzünü gölgeliyordu
Yanından her geçen taksi şöförü
«Buyur götüreyim abla» diyordu.

Geniş çerçeveden gururla bakan
İri gözleriydi canları yakan
Telaşa giderken bile rastlayan
«Uğruna öleyim abla» diyordu.

Her zaman duyduğu «Ah, yavru kumral»
Sesleri örerken bin türlü hayâl,
Yeni yük indirmiş yaşlı bir hamal
«Çantamı taşıyım abla» diyordu.

Seyyar satıcılar, Belediye otobüslerine de girdi. — Gazeteler —

PERŞEMBE

Ters işler

İstanbul Ticaret Odaları indeksine göre, 16 yılda soğan fiyatları sekiz misli yükselmiş!

Diğer maddelerin de durumu soğanınkinden pek farklı değil.

Terslik dendi mi, üstümüze yoktur dünyada...

16 yıldır ağzını açan her politikacı «Vatandaşın hayat seviyesini yükselteceğiz» der durur, yükselen dalma fiyat seviyesi olur!

CUMA

Ne beklenir?

Denizden yüzbin mermi çıkarıldığını yazan gazetenin bir başka haberi: «Palamut sürüleri, Karadeniz sahillerini bastı!»

«Silâhın yüzü soğuktur» derler. Can pazarı... Denize girince mermiler, zavallı palamut kaçmayıp da neyler!

CUMARTESİ

Güle güle bittik!

Haber alındığı için önceden temizlenen ve düzenlenen Kadıköy çarşısı...

ABLASI

Erkeği tanımak ihtisasında
Nice izler vardı hâtrasında
Her gün kaç hovarda yol ortasında
«Arkadaş olayım abla» diyordu.

Esmer bacakları dolgun ve sıktı
Zenginle arkadaş, gençle âşıktı
Oltasından bir de siyasi çıktı
«Partiye gireyim, abla» diyordu.

Hızlı yaşantısı az yavaşlayıp
Yârensiz kalınca ihtiyarlayıp
Bir çöpçü sessizce ona yaklaşıp
«Artık süpüreyim, abla» diyordu.

Fikret YILMAZ

sını 300 memurla birlikte teftişe giden İstanbul Belediye Başkanı A-tabey, incelemelerinden memnun kalmış.

Sayın Belediye «Teftişinizi, bas-kınızı sevsinler» derken, komik sokak isimlerinin değiştirilmesini emreden ilgililere duyururuz: «Olduğu gibi kalsın sokak adları. Bizi güldüren onlar değil, Belediye başkanları!»

PAZAR

Başka çare kalmayınca

Nesli azalan av hayvanları yetiştirip, onlara avcılardan korunmanın

yollarını da öğrettikten sonra ormanlara salıyormuşuz.

Akıl kıtlığında bu da bir çare işte...

Programı yöneten ilgililer bir sevinçli, bir sevinçli, neredeyse zil takıp göbek atacaklar sevinçlerinden.

Şimdiye dek yetiştirdikleri karacalardan ikisini Bolu ormanlarına, diğer ikisini Uludağ'a bıraktıkları halde, henüz vurulduklarına dair bir haber almadıklarındanmış sevinçleri.

Eh, bu akıl bizdeyken, vurulsalar da üzölmeye değmez. Yenilerini yetiştiririz.

Geyikleri, karacaları, sütlünlere

karşımıza alır, «Yahu ne lâf anlamaz mahlûklarımızsınız» deriz. «Silâhı öğretiyoruz, avcıcı gösteriyoruz ve topu topu sizden vurulmamanızı istiyoruz.»

İnsanlara söz geçiremediğimiz, yasak dinletemediğimiz bir devirde, hayvanları yasalara uydurabilirsek ne mutlu bize. Baktık tuttu, ormanların eğitimine geçeriz. Karşımıza aldığımız ağaçlara, kesilmemelerini öğretiriz. Balıklara da trolle ava çıkanları ihbar etmeleri gerektiğini anlattık mı, tamam.

Aaah a! Her şey düzelir ama, önce şu hayvanlar av yasağına uymayı bir öğremseler...

- Ağlıyordum, susturmak için başka çare bulamadım!..

EĞLENCELİK-EĞLENCELİK

SUAVİ SÜALP

SOSYETE KIŞ MEVSİMİNİ LUFER BUĞULAMA İLE AÇTI

BALIKLAR — Balıklar bu seneki modaya ışık tutacak, hanımlarımız bilhassa Lüfer Buğulama modasını takip edeceklerdir... Şapkalar daha elagantör, etekler reye, bellir sable epengle rapor-türdür... Lüferin bu sene moda olmasına sebep Mekşufe Oyrancı'nın tuttuğu bahkır... Bu ba-lığı nasıl tuttuğu birçok dediko-dulara sebep olmuşsa da olma-mış gibi gösterilmek istenmekte-dir... Annadın mı?...

ERKEKLER — Erkek sosyete-miz daha kalın ve suple çizgiler-le giyinecekler, iş adanları, jigo-lolar bu sene kalıverengiden ma-viye doğru giden kostümlerle ga-laları, partileri ve sergileri dol-duracaklardır... Ayakta kalanla-ra birer tabure verilmesi ihtimal dahilindedir... Jerföö... Lapon-jürt...

ULUDAĞ YERİNE KAYIŞ-DAĞ — Bu sene kışın sosyetenin Uludağ modası demode olacaktı... Kulakımıza gelenlere göre, kayakçılar grubundan Nazım Kayar Özçivitçilerin partisinde Ulu-dağ yerine Kayışdağı'nı teklif et-miştir... Nazım Kayar'ın bu tek-lifine sosyetenin vereceği cevap yarın akşamki Enginar gecesin-de kararlaştırılacaktır... Anna-dın mı?...

SERGİLER — Bu yılki sergi-lerde daha çok muz likörü ve brandi içki içilecek, resim, gra-vür, heykel ve yazma sergileri a-çacak sosyetik sanatçılarımız a-vantalarını daha iyi bulacaklar-

★

KISA-KISA-UZUN

M.A. ile C.T.'nin evlen-melerinin gürültüsü hâlâ devam ediyor. Ne kadar birlikte kalacakları belli değil. Şimdilik M.A., C.T. ye bir pırlanta yüzük hedi-ye etti. Onların ekseri ku-lüp 69'da görünmesi de ay-rı bir mesele...

Yeni mobilyalarını evle-rine taşıyan Gezintizade-ler çok mutlu... Sık sık dostlarına mobilyalarını ve oralarını buralarını gös-teriyorlar... Ayıp diye bir şey vardır...

Genç binicilerimizden Oktan Otak bugünlerde bir dürbün aldı... Bununla apartmanın arka pencere-lerini dikiz ettiğini söy-lüyor... Ne şık değil mi?...

Geçenlerde Boğazdan de-nize uçan O.B. ile R.N. ayrıldılar. Herhalde elbi-selerini kurutmak için o-lacak... R.N.'nin nezle ol-duğunu duyan dostları o-na birer aspirin getirmek-te gecikmediler... R.N. ise kimse ile konuşmuyor. Bunu yeni bir aşka bağ-la-yanlar da var.

SOSYETENİN BU SENE MAVİ VE LEVONYÖR BİR DURUM ARZETMESİ VE BİLHASSA LE PONJÖZOR KLEMENTAR BİR RENKTE OLMASI DİKKATİ ÇEKMEKTEDİR...

dir... Ayrıca Bebek grubu Şişli grubuna bir lüktüzpült sürpriz hazırlamaktadır... Kadınların ha-zırladığı bu sürprizin başında Mi-

koş'un olması daha elegan bir lüptünjör olmaktadır... **DIŞ SEYAHATLER** — Sosyete-nin bu sene Paris, Londra, Ro-

ma, Nis yerine Uzakdoğu'yu ter-cih etmeleri beklenmektedir... Bilhassa hariciyecilerimizin Ja-ponca öğrenmesi bu şüpheyi u-yandırmıştır... Kâmil Kalınzade-nin, Baklavanların ve Şaklaban-ların yalılarındaki muşnula par-tilerinde bu fikir ortaya atılmış fakat nedense hepsi süptürülmüş-tür...

FLÖRTLER — Aşk ve flörtle-rin daha çok esmer üzerine ol-ması düşünülmekte, dulların giz-li aşklara daha çok rağbet ede-ceği tahmin edilmektedir... Ne-zoş'un ve Fikoş'un hazırladıkları «Bu yıl kimi sevmeli» adlı şiir ki-tabı sosyete de kahkahalara sebep olmak tehlikesini yarattığından bütün ambar kapakları kapalı-mıştır... Aşk yapacak sosyetik hanımlarımızın bunu daha çok Le Bon ve Markizden idare et-meleri beklenmektedir... Parisi-en bu sene revaçta değildir... Ne-dense... Bu seneki flörtler üze-rine bir konuşma yapan O. K. şunları söylemiştir:

«Kocamı bu sene aldatmayaca-ğım... Bu kişi sakin ve sadece iki flört tutmak istiyorum canım...»

GARSONYERLER — Buna mu-kabil erkek sosyete-mizde garson-yer modası salgın haline gelecek, aşı olmayanlardan ceza kesile-cektir... Erkeklerin daha çok Tarlabasında garsonyer tutmaları ve konsmatrisler üzerine çalış-maları sosyete de ferahlık yarata-cak ve kadın fiyatları inecektir...

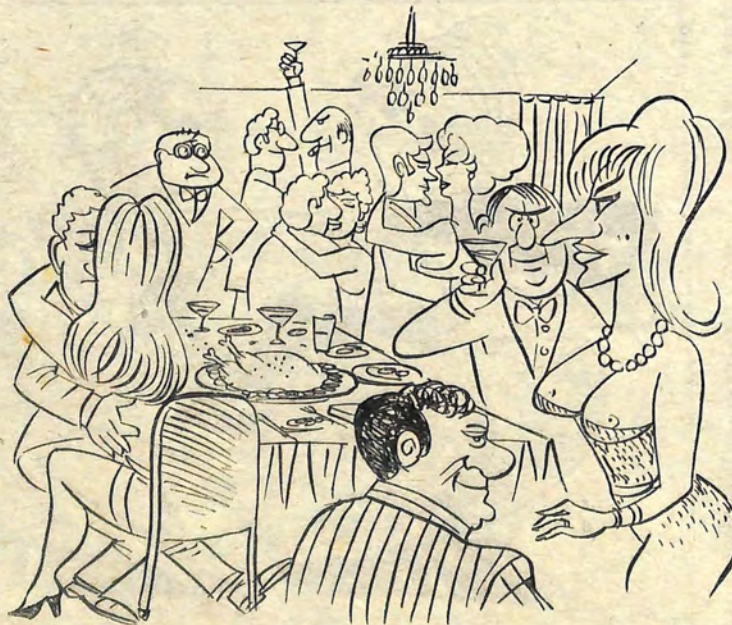
★

KISA-KISA-UZUN

Gürınan Kırıçoğlu Lond-ra'dan iki bavul eşya ile döndü... Gümrükçülerin güzel hanımını bir odaya sokarak aramaları canını sıkmış ki bu geceki kahve partisine gelmedi... Getir-diklerinin içinde kaçak sa-at olması sosyetenin son dedikodularını teşkil edi-yor...

Ferhunde Asmacı iki ka-nış daha aldı... Şimdi bü-tün sosyete Ferhunde'nin getireceği köpek mıamala-rının köpeklerine nasıl ve-receğini merak ediyorlar. Kanışların Ferhunde ile i-yi geçinmelerine kocası kızımsı ki son günlerde C.S.'nin evinden çıkmıyor. Basılmaları gün meselesi. Ah bir basılsalar...

Kurumzadelerin Vaniköy sirtlarında yaptırılacakları villanın planlarını genç mimarlarımızdan Firuz Evran çizicek... Ev sahi-besi Aliye Kurumzade'nin son günlerde genç mimar-la sık sık plân kurması da günün dedikoduları a-rasında... Neyse bizi ala-kadar etmez...

Su halime bak

Şakir Balkı

BİZİM evde hiçbir şey olmaz. Ev değil, berduşhane!.. Bu evde roman yazılır mı? Bir roman yazıyorum, hiç kuşkusuz, bu roman dev bir eser olacak. Dillerden, ellerden düşmeyecek... En güç bir yerini bağlıyordum, karım:

— Ev sahibi kadın sizi istiyor... dedi.

Kadın para peşindeydi. Kafam karıştı. Gel de bu evde roman yaz! Şunun bunun sözleri bir yana, bu kadının sususunu bile kaldıramıyordum... Hadi yaz bakalım... Aşındı yazmak güç işti, hele roman yazmak?... Nerede efendim o eski romancılar? Yanlarına sokulmak şöyle dursun, yüz metre öteden selâm vermek dahi bir cesaret meselesiy-miş. Bir roman yazmaya başladılar mı, kapılar kapanır, perdeler iner. Sinekler bile kanat çırpamazlarmış çevrelerinde.

Romanımın en ilginç yerini yazı-yordum, büyük kızım:

— Babaa... diye seslendi. Satırların arasına bir «babaa» kondururdum.

— Bir şey sorabilir miyim?..

— Hadi sor... diye bağırdım.

— Bir adam parasının bir kısmı-nı yüzde beşten 8 ay, diğer kısmını da yüzde altıdan 9 ay faize veriyor, birincinin getirdiği ikincinin 4/3 ü kadardır. Eğer birinci yüzde altıdan 9 ay, ikinci de yüzde beşten 8 ay faize verilmiş olsaydı faiz miktarı 70 lira artardı. İkisinin toplamı bu-lunur...

Birinci para, ikinci para ve faiz-le... Şu kadar para yüzde ondan faize verilmiş olsa, ne kadar eder? Romanımın bu bölümü gitti. Bu evde mektup dahi yazılmaz. Bu evde Mavrois bile roman yazamazdı.

Kapının altından bir zarf uzattı-lar. Aklım hep zarfa gidiyordu. Kal-kıp aldım. Zarfı açtım. Ev sahibi olan o cadı kadın göndermiş. «Bu-gün ayın yirmibeşi, altı gün kaldı. Hatırlatırım...»

Bozuldu kafam. Odanın içinde do-laşmaya başladım. Şu romanımı bir bitirebilseydim, gerisi kolaydı. Du-varlara «Bu evde gürlütlü etmek, ko-nuşmak yasaktır» yazıları astım.

Kapı açıldı, baktım annemdi. O-turdu oturmadı:

— Oğlum, dedi, bu memleketi sen mi kurtaracaksın?..

Söylenecek çok söz vardı ama, an-nemdi. «Ana gibi yâr olmaz, bizim hane gibi ev olmaz.»

Roman hiç ilerlemiyordu. Öbür o-dada çocuklar kapışmışlardı. Bu ro-manıma Nobel ödülü verecekler, bu-nu iyi biliyorum. Jean Paul Sartre gibi bir kilometre boyunda «haaay-yııııı» çekeceğim.

Romanıma başladığımdan bu ya-na kendimi büyük ve ünlü bir ro-mançı olarak görmeye başladım. Kendimi büyük bir romancı gör-me kimse mânî olmaz herhalde! Bu benim en doğal hakkımdır.

Holden sesler gelmeye başladı:

— Buyruuuunnn!

Hemen kulak verdim.

— Hoşgeldiniz efendim...

Bu evde ne olur yahu!.. Gelen ev sahibi kadındı. Bugün ayın biriydi... Şu romanım bir bitseydi, yayınevin-den para alacaktım, ama bitmedi. Bu kadının dini imanı paraydı. Gel-

sin para, gelsin para... Roman bu... Bu cadı kadın üç kocasını da rah-metli etmiştir. Birinci kocası Selim efendi çok halim selim bir insan-mış... İkinci kocası Habib bey de, günün birinde oynatmış... Son ko-cası Safi bey de derdinden dağa çı-kmış ve bir daha inmeyip oralarda öl-müştür. Odama girmesin diye kapı-nın arkasına koltukları yerleştirdim. Masayı çektim. Bu kadının yüzünü görmek şöyle dursun, aklıma geldi-kçe yumruklarımı sıkıyordum.

— Kocan nerede?..

Beni soruyordu.

Ne göreyim, balkon kapısından içeri süzülmez mi? Hadi yaz baka-lım...

Oturdu oturmadı:

— Bu evin hali ne böyle?... dedi.

Deli gibi durmadan tuşlara bası-yordum. Evin halinde ne var diye-ceğim yerde «Merhaba Ernest He-mingway!..» diye bağırdım.

— Kim bu adam?..

— Romancı...

— Haaa, anladım... Ben Romalı-ları hiç sevmem. Makarnacı olurlar.

Uzay Çağının en güçlü eserini ya-zıyordum. Ah şu ev sahibi kadın çekip gitse. Çünkü romanımın en can alıcı bölümlerini hazırlıyordum.

— Haberiniz var mı?

— Yook, ne olmuş?

— Kira paranızı ihtimali var...

Önümdeki yazı makinesi holama-ya başladı. Bu kadın beni öldürmek istiyor olmalı. Dik dik yüzüne bak-tım, sürmüştü sürmüştü...

— Kira parası mı?... dedim. Hiç merak etme, şimdi bay Dostoyevski gelecek, onun arkasından André Gide uğrayacak, belki Curzio Malapar-te uğrayacak, sonra efendim Mau-passant'ın uğrama ihtimali var... Bu kira durumunu onlarla tartışmam gereklidir.

Karşımda kırıtmaya, sırtıma ya-bıladım.

Ekmeğin parası için roman yazı-yordum. Çoluk çocuk var hane! virä-nede. Gitmeye niyeti de yok, habire

yerleşiyordu. Kızgınlığımdan yazmış olduğum sayfa-ları havaya savuru-yordum.

Yazı makinesini kapattığım gibi ö-bür odaya geçtim. Kaynanamla kar-şılaşmayayım mı? Beni götürür gör-mez:

— Şu haline bak, dedi, senin so-nun iyi değil...

Oradan mutfağa girdim.

— Havagazı kesildi!.. diye konu-ştu karım.

Hole çıktım... Elimde yazı ma-kinesi tur atıp duruyordum. Roman yazman buna denir. Hiçbir yerde tutunamıyordum, balkona çıktım. Beş on dakika sonra üzerime sular dökülmeye başladı. Üstteki komşu-muz sakılları suluyormuş. Tekrar odaya döndüm, ev sahibinin oturu-şunu görünce, elimde yazı makinesi banyoya daldım. Ne göreyim, baldı-

zım yıkıyormuş... Burada ne olu-yor canım, buradan da yatak odası-na geçtim. Kapıyı içeriden kilitle-dim güzelce... Artık buraya hiç kim-se giremezdi. Ve geçtim makinenin başına...

Bir ara kapı zorlandı. İçimden «Aç bakalım, açmak kolay mı?» di-ye geçirdim. Az sonra kapı mente-leşlerinden sökülmez mi? Ay ne gö-reyim, kadın içeri giriverdi! Karyo-lanın üzerine geçip oturdu:

— Hadi kirayı ver... dedi.

— Romanım bitsin de kolay... de-dim.

— Bir senelik de peşin verecek-sin...

— Yayınevinin sahibi bana dedi ki...

— Martaval okuma...

— Roman bu...

Yarım saat durmadan tartıştık. Bir ara kafam döndü, kadını kapı-ğım gibi doğru karyolaya... Alladım üzerine «Para haaa!.. Demek bir se-nelik peşin, öyle mi?...» Bir sître gi-dikladım onu...

Altımızda oturan Yakup efendi ba-ğırıyordu:

— Ne oluyor böyle, yahu ev yıkı-lacak bel!

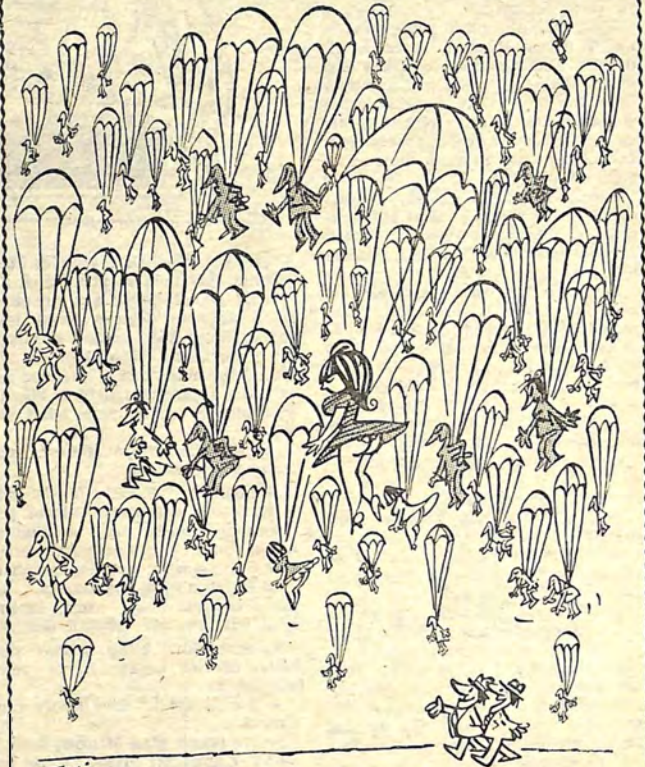
Oralı olmadım. Ben ünlü bir ro-mançıyım, o kadar!..

Bu ev sahibi kadından kurtulma çareleri arıyordum. Yitizlinü gözleri-ni, orasını burasını boyadım. Ben fi tarihinde spor yapmışım, Madal-yalarım, kupalarım vardı. Onları sı-ra-ladım göğsüne, iri iri madalyalar-dı. Bir dürbün astım boynuna... Sol tarafına resimler ilaştırdım... Başına eski püskü bir bekle şapkası geçir-dim. Ağzına bir düdüük... Sırtına koskocaman bir «kova» yazısı yaz-dım. Eline de bir huni tutturup sal-dım sokağa ev sahibi kadını...

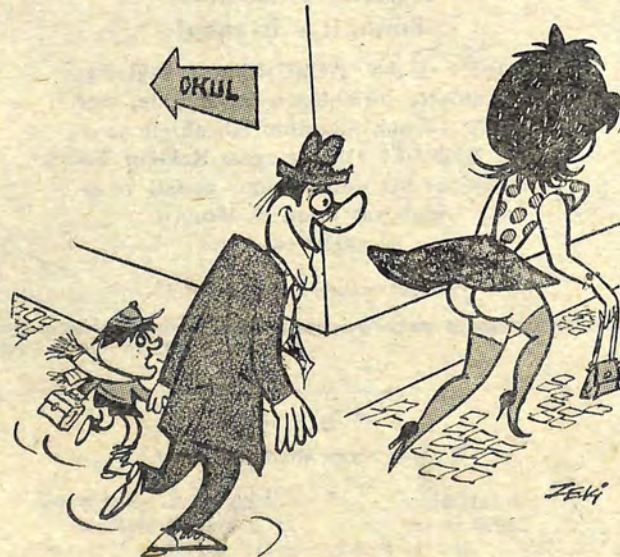
Romanımı şöyle bağladım: «Kur-nacılarla zurnacılar birbirlerine gi-rince, kurnalar kaçmaya başladı. Zülfü'nün büyük aşkı da sululaşmış oldu...»

Aylardan beri ev sahibi kadından bir haber çıkmadı. Ama ben onun nerede olduğunu biliyordum...

Dünyanın en çılgın sporu paraşütle atlama. — Gazeteler —

— Bence en çılgını paraşütsüz atlama!..

— Nereye baba?.. Okul bu tarafta!..

Arada bir yere pike yaparak, buldukları şeyi gâgalarıyla alıp yutmaya çalışıyorlardı...

İlyas efendi, park kanapesinden kalktı, Kâmil âbisinin ziyaretine gidecekti. Zaten gecenin beri hep onu düşünmüştü. O ateşli, o hummalı günlerinden tek bir hatırası vardı şimdi. Hatice'nin kara gözleri ve bir de sanki durmadan bir şeyden korkmuş gibi bakan gözlerinin altındaki mâsum yüz...

Sütçünün oradan geçti, köşeyi döndü... Toz rengi de nasıl bir renkti acep?... Acaba boyasız mı demek istemişti Kâmil âbi?... On numarayı buldu ve kapıyı çaldı...

Kapıyı onbeş yaşlarında bir kız açtı. Bu galiba Kâmil âbinin bahsettği küçük kızdı. Fakat, bu da ablası kadar gelişmişti en az. Üstelik bu ablasından çok güzeldi. Kıpkırmızı, pırıl pırıldan yanakları.

— Kimi aradınız? diye sordu.

Nedense Kâmil âbinin bu kızı onu ziyarete hiç gelmemişti.

— Ben, Kâmil âbiyi aramıştım, dedi.

— Ne yapacaktınız?

— Hiç, biz onunla hastane arkadaşısıydık da...

— Babam ya meyhanededir, ya da Kürdün kahvesinde. Her ikisi de şu köşeyi dönünce soldadır.

İlyas efendi, teşekkür etti ve kızın tarif ettiği sokağa döndü. Önce pis bir yeşile boyanmış meyhaneye baktı. Kâmil âbi yoktu orada. Oradan hemen ona iki dükkân uzaklıktaki kahveye baktı. Hakikaten Kâmil âbi orada, kendi gibi hırpani kılıklı birileriyle kâğıt oynuyordu.

İlyas efendi:

— Merhaba Kâmil âbi, dedi.

Kâmil âbi, bir yan dönüş yaptı, kâğıdını bir eliyle kapayarak:

— Oo, sen misin? dedi. Buyur şöyle! Otur bakalım şu sandalyeye! Nasıl buldun?

— Önce eve gittim.

— Şerife vardı evde.

— Burayı tarif etti.

— Garson, bak bakalım bey!

İlyas efendi:

Kâmil efendi, iki elden sonra oyunu bıraktı, sandalyesini İlyas efendiden tarafa çekerek:

— Ee, biz yine kavuştuk çöplüğü müze, dedi. Sen de kavuşmuşsun dur.

— Hayır. Bana onbeş gün daha rapor verdi doktor. Bu onbeş günü geçirmedi gitmeyeceğim daireye.

— İyi edersin. Bu memlekette çalışan da bir çalışmayan da... Hele, ben, ben hiç çalışmam. Kariyle kız gidiyorlar fabrikaya, biz de evin dahili işlerini görüyoruz, fasulye mi lâzım, mercimek mi lâzım, şipşak alıp geliyoruz çarşıdan... Şerife de pişirir, ana kız da hazır yemeğe konarlar...

Kâmil âbi bir müddet sustuktan sonra:

— Eee, hep böyle oturacak mıyız burada? dedi. Şöyle bir kafa çekmeyelim mi?

— Vallahi bilmem ki... Ben yeni çıktım biliyorsun hastaneden.

— Yahu ben çıktığım günü meyhanede aldım soluğu be. Öyle kuraksamış ki bizim mide, bizim ciğerler içkiye, anam avradım olsun, ilk kadehten sonra demir gibi oldum. Hastanede de çok söyledim bizim kariya, ulan benim birşeyim yok karı, koy koynunun içine bir kilo kırmızı şarap, al getir buraya, çekeyim kafayı bir, ondan sonra gel devrisci gün beni taburcu edilmiş bul! Hayır efendim hayır, dedi çıktı işin içinden. Ulan insan orada, o hastaların içinde daha beter hasta oluyor be. Yattık tam 22 gün, vurdular beş altı iğne, sekiz on tane de hap... Vereceklerdi sabah bir galon şarap, öğlen bir galon şarap, akşam bir galon şarap, ondan sonra da Kâmil efendinin hastalığı nerede diye, yok sidiğiyle, yok midesiyle uğraşıp durmayacaklardı...

14

İLYAS EFENDİ

MUZAFFER İZGÜ

Neyse, haydi bakalım, gidelim bizim Mızımız Hayri'nin meyhanesine...

İlyas efendi hiçbir şey diyemedi. Daha doğrusu demeye fırsat bulamadı. Kâmil âbisi koluna girmiş, onu duvarlarına köfte kokusu sine sine, kapısından girilir girilmez sanki köfte izgarasının üstüne düşmüş gibi olunan meyhanenin içine soktu.

— Gel ulan buraya Mızımız, misafirim var, dedi.

Meyhaneci, isteksiz isteksiz kalktı izgarının başından. Yılların penceresi açılmadığı, hattâ açılmamazlıktan pencere pervazlarının çerçevelerine yapıştığı bu loş meyhane çok soğuktu. Bu soğuklukta, bir köfte izgarası olsun, azıcık insanın içini ısıtmaya bile, gözünü ısıtırdı...

Elindeki kirli bezle masayı sildi. Kendilerinden başka kimse yoktu meyhanede.

— Ne istersiniz? diye sordu meyhaneci.

— Ne isteriz ulan Mızımız, tabii ki köfte. Yanına bir piyaz, bir de marul salatası, bir galon da şarap!

Izgara ötmeye, çanaklar ses çakarmaya başladı. Biraz sonra dumanları tüten iki köfte çanağıyla, bir galon şarap masaya kondu. Mızımız,

ikinci gelişinde bir porsiyon salata, bir porsiyon da piyaz getirdi.

Kâmil âbi:

— Haydi bakalım, sıhhatimizin şerefine! dedi.

İlyas efendi, bardağın ucundan hemen birkaç yudum aldı. Canı hiç mi hiç içmek istemiyordu o gün. Zaten midesi, içkiyi sanki zehirmiş gibi itti itiveriyordu gerisin geriye... Fakat Kâmil âbi, bir dikiste bardağı boşaltarak:

— Yahu sen hiç içmemişsin! dedi.

— Midem istemiyor Kâmil âbi...

— Söz geçir yahu midene!

— Ben böyle gideyim Kâmil âbi.

— Ee, sen bilirsin!

Akşam saat yediye dek içtiler. İlyas efendi, bu birkaç saatlik zaman içerisinde topu topu iki bardak içmişti. Şişenin gerisini de, bir yığın hatıralarıyla beraber Kâmil âbi yutmuştu...

— Nerde kalmıştık?

— Balık oltaya vurmaya başlamıştı...

— Hee, ulan kendi kendime, bu balık başka balık dedim... Neden dersin, nerdeyse ip beni de sürükleyecek... Ha çekirim, de çekirim, kuvvetim yetmez... Sonra nereden bitti bilinmez, birisi yardıma geldi.

Milletlerarası Reklâm Grafikleri Sergisi

20 - 30 Ekim 1969 Devlet Güzel Sanatlar Akademisi Fındıklı - İstanbul

BASIN İLÂN KURUMU'nun sağladığı imkânlarla düzenlenen bu sergide, her yıl 20 Avrupa ülkesinin iştirakiyle yapılan RİZZOLİ Milletlerarası Reklâm Yarışmaları'nda derece almış renkli ve siyah-beyaz basın reklâmları sergilenmektedir.

Ziyaret saatleri : Her gün 9 - 17

(Basım : 61000 — 180)

A K B A B A

* Haftalık Siyasi Mizah Mecmuası *

SAHİBİ :
Ergin Ortaç
Yazı işlerini fillen idare eden:
Kadri Yurdatap
Dizildiği ve basıldığı yer:
Akbaba Matbaası
Sekreter: Selâmi M. Yurdatap
Fiatı : 100 kuruştur.

Çek Allah çek, ulan bir balık, bir balık ki, benzer tıpkı insana. Kaşı var, gözü var, ağzı var, burnu var, ciğesi var... Kıyıya çıkarınca vurdum bıçağı, vurdum bıçağı... Sonra, bölük parçaladık... O günü tam on lira para kazandımsın... Paraydı ha o zaman on lira...

Kâmil âbi:

— Hesap! dedi.

Fakat hesabı daha üç den viz numaraya gitmek bahanesiyle Kâmil İlyas efendi ödemmişti. Kâmil âbi:

— Olmadı bu! dedi, hepsi o kadar. Zaten cebinde de parası yoktu...

İlyas efendi, meyhanenin kapısından da:

— Ee, bana müsaade, deyince, Kâmil âbi:

— Hiç olur mu yahu? dedi. Bize gideceğiz, yemek yiyeceğiz daha!

— Sağol Kâmil âbi, başka sefere!

— Olmaz, vallahi bırakmam!

İlyas efendi, üstelemedi. O da gitmek, Hatice'yi görmek istiyordu. Zaten o Kâmil âbisi için gelmemişti ki buraya. Hatice için gelmişti...

— Yaa, şimdi bir salata hazırlar bize Hatice... Sonra efendim, istersen şuradan bir şişe daha alalım...

— Ama Kâmil âbi, çok oldu ya...

— Yok evlât yok, insanoğlu içtikçe içer. Kimi su içir, kimi şarap içir, böbreğinde taş olan zeytinyağı içir, karında kurt olan bürölce suyu içir, hastası ilaç içir, sağlamı ne içir? Şarap içir... İçelim, içelim!

İlyas efendi, kösedeki bakkaldan bir şişe şarap daha aldı. Ama, ilk gittiği bir eve şarap şişesiyle gitmek istemediği için, şarabı Kâmil âbinin eline tutuşturdu; Kâmil âbi:

— Altun, sarrafın elinde durmadır, dedi.

Kapıya varmışlardı. Kâmil âbi, kapıdaki kolu kıvrıdı.

— Gel gel! dedi İlyas efendiye. Sonra bağırdı:

— Hey, kimse yok mu, misafir getirdik be!

Önce hiç ses çıkmadı, sonra bir ayak sesi işitildi. Merdivende Kâmil âbinin karısı belirdi:

— Zıkkımlandın mı yine? dedi.

— Ulan sus karı, bak misafir var!

Kadın o zaman İlyas efendinin varlığını hissetti. Koşarak aşağıya indi ve:

— Buyrun, dedi.

İlyas efendi, mahcup:

— Şöyle geçerken bir uğrayayım dediydim de, Kâmil âbi...

— Buyrun buyrun... Siz bakmayın Kâmil'e. Bu her zaman böyle, kör kütük gezer...

— Kütük senin babandır ulan!

— Haydi söylenme de, sen önden çık ki, misafir de çıksın!

— Misafir ya, ne zannettin ulan? Hem de memur bir misafir... Kravatlı, anlıyor musun, kravatlı...

Kadın, onların ardı sıra yürüdü. İlyas efendi, pencerenin yanında bir yere oturtular. Odanın içi buz gibiydi. Kadın:

— Ben şimdi sobayı yakarım, dedi.

Yağının bir tanesi sağlam, diğer iki tarafı iki tuğla üzerinde duran eski bir sobanın kapağını açtı, içine talaş, tahta kırıkları yerleştirdi ve kibriti çaktı. Bir anda odaya tatlı bir sıcaklık yayıldı... O sırada içeriye Hatice girdi. Saçlarını bırakmıştı...

— Hoşgeldiniz! diyerek İlyas efendinin elini sıktı.

Biraz sonra da öteki kız, İlyas efendiye hoşgeldiniz dedi...

Ortaya bir sofraya serildi. Üzerine bir sini kondu, sininin üzerine de yoğurtlu ispanak yemeği...

— Buyrun, dendi.

Kâmil efendi, Hatice'nin sırtına vurarak:

— Hani kız bardak? diye sordu. Hatice, kızgın:

— Yahu içmişsin içeceğin kadar, bunu da yarın iç! dedi.

— Ulan karışma!

(Devamı var)

KARISI, çocuklarla Lavandou'ya gidince, her erkek gibi bu yalnızlıktan yararlanmak isteyen Moris «Drug Store» un terasında iki kadeh attıktan sonra, Saint Germain des Pres'ye doğru yürüdü. Fazla olmamakla beraber sarhoş olmasına ve kızlarla birlikte güzel bir gece geçirmesine yetecek kadar parası vardı.

Kararsız adımlarla Saint-Benoit caddesine saptı. Rastgele bir kabarenin kapısını iterek içeri daldı. Dumanla dolu salonda kimse, garsonlar bile başlarını çevirip bakmadılar ona. Alçak masalardan birinin başına çöktü. Müzik, korkunç bir gürültüyle içerde bulunanları sağır etmek için uğraşıyordu sanki. Portakal rengi abajurlardan dökülen ışık damlalarına rağmen yarı karanlıktı salon. Dans edenlerle içki içenlerin gölgeleri, buğulu bir loşluk içinde hareket edip duruyordu.

Moris, neden sonra yanında bir kızın oturduğunu farkettili. Uzun kumral saçları omuzlarına dökülmüş, beyaz kolsuz bir elbise giymişti. Pırıl pırıl parlıyordu gözleri.

— Bir sigara almaz mısınız?

Sigara paketini uzatıyordu kız.

— Bir kadeh de konyak?... Neyse ki, burada istediği kadar içebiliyor insan.

«Bir yosma olmalı» diye düşündü Moris. «Yoksa kendiliğinden konuşmaya başlamazdı. Eh, kaşığa gelen kısmet geri çevrilmez. Ben de böylesini aramıyor muydum zaten? Ücreti neyse, veriliriz.»

Düşündüğü gerçek bile olsa bu kız, para harcamasını seven cinsten bir yosmaydı herhalde! Garsona iki şarap ısmarladıktan sonra:

— İsmim Agathe, dedi. Sizininki?...

İki saniye geçmemiştir ki, içkilerle birlikte Agathe'nin arkadaşları da geldi. Dumanla dolu loşluk içinde, bunların birtakım garip gençler olduklarını sezmekte gecikmedi Moris. Giyimleri gibi, konuşmaları da başkaydı. Erkeklerin çıplak tüylü göğüslerinde renk renk, çeşit çeşit boncuk kolyeler sarkıyor, kızların kine eşit uzunluktaki saçları enselelerini okşuyordu. Baygın bakışlı, ırıl gözlü kızlar gevşek bir dille hormonlar konuşunda ateşli bir tartışmaya dalmışlardı.

Moris, sıkıntı bastığını hissetti. Bu gençleri nasıl sınıflandırsaydı acaba? Otuz yaşındaydı ve yedi yıllık evliydi. Bekârlık günlerinden bu yana gençler epey değişmişti de haberi yoktu demek. Hey gidi hey!... Nerde kendi yirmi yaşının gençliği!

— Şimdi bir sürpriz partiye gideceğiz, dedi Agathe. Bizimle beraber gelmeyi ister misiniz?

— Neden istemeyecekmişim?

Kalktılar. Sekiz kişiydiler. Dört erkek, dört kız...

Sürpriz parti, şehir dışındaki bir villada verilmekteydi. Büyük, son derece güzel bir yapıydı bu. Ev sahipleri, misafirlerle beraber, büyük salondaki hahların üzerine serpiştirilen yastıklara yan gelip uzanmışlardı. Burası da loş, buradaki insanlar da hayâlet gibiydiler. Sürmeli gözlü kızların bakışları pırıl pırıl,

1879 1969

Bundan tam
90 sene evvel ilk
elektrik ampulünü
icad eden Thomas
EDISON, ışıklandırma
alanında bütün dünyada
yeni bir çağır açmıştır.

Bugün Türkiyede aynı isim
altında, en son teknik imkân-
larla, uzun ömürlü, fevkalâde
bol ışıklı ve az sarfiyatlı
ampuller imâl edilmektedir.

EDISON

EDISON'DAN BU YANA
AMPULDE TEK MARKA

uzun saçlı, kolyeli delikanlılarına mahmurlaşmıştı. Yalnız müzik daha tatlı ve hafifti. Şimdiye kadar hiç duymadığı yapışkan, insana musallat olan, nebati andıran bir koku, Moris'in genzini yakmaya başlamıştı. Bakışlarıyla çevresini taradı, bu kokunun nereden yayıldığını görmedi.

— Şöyle oturunuz!

Uzun boylu, siyah uzun saçlı, kara gözleri mavimsi farla alabildiğine boyanmış, sarmaşık gibi kıvrak, kızıl derilli kadar oynak bir kız, halının üstündeki yastıklardan birine çağırıyordu. Büyülenmişcesine, verilen emre uydu.

— Sigara içmek istemez misiniz?

Elde sarılmışa benzeyen kaba bir sigara uzatıyordu kız. Moris bir nefes çekti. Garip bir kokusu, garip bir tadı vardı bu sigaranın.

— Dumanı iyice iynize çekiniz!

Moris şimdi kendini daha iyi hissediyor, her nefes çeğişte uçarmış gibi oluyordu. Gökyüzündeydi ve pembe, mavimsi, yeşil, eflâtun bulutların arasında yürüyordu. Sonra bu renk cümbüşünün arasında yuvarlanıyor, dalgalanıyor, yanındaki esmer kıza gülümsüyordu. Hayret, soyunuyordu. Düz saçlarından yakalayıp öpmek üzereydi ki, daha birçok çıplak vücudun arasında kaldılar. Ne olduğunu anlayamayan Moris şuursuzca bu kaypak çıplak vücutları okşuyordu, onların da kendi vücudunu okşamalarına ses çıkarmıyordu.

Kahraman burjuvamız hiçbir zaman bulunamayacağı cüretkârlıklarda bulundu, yenmeyecek naneleri yedi sonunda kendinden geçti!

— Heey, mösyö Moris! Nasılsınız? Fenalığınız geçti mi? Başınıza neler

geldi sizin kuzum?

Güçlülükle doğruldu. Neredeydi? Ne olmuştu? Buraya nasıl gelmişti? Sokak kapısının önündeki paspasın üstünde neden yatıyordu? Ağzında acı bir tad, göz kapaklarında bir ağırlık vardı. Elbiseleri bumburuştu. Kapıcı kadın eğildi:

— İyi misiniz?

— İyiyim, iyiyim...

— Ne oldu size?

Ne olacaktı? O esmer güzelli kızın uzattığı sigarayı içtikten sonra pilot olmuştu, sadrazam olmuştu, çırpı çırpı kadınlar tarafından sevilip okşanan haremde bir padişah olmuştu!

Ve sonra... Sonrasını kendi de hatırlamıyordu ki... Haremde bir padişah gibi sevilip okşanırken cumhuriyet mi ilân edilmişti, yoksa bir ihtilâl mi kurban gitmişti? Ne bilsin Moris!

G. Bideau'dan

MİLLETLER GÜLÜYOR

Kaç dakika?

İtalyan lokantasına giren müşteri:

— Bir spaghetti rica etsem ne kadar sürer acaba? diye sabırsızlıkla sordu.

Biraz düşünen garson hesabı yaptı, cevabı kondu:

— Eh, aşağı yukarı 42 metre kadar...

Paraşütçü

Paraşüt okulunun öğrencisi, uçuşa çıkmadan önce hocaya sordu:

— Atladıktan sonra paraşütüm açılmazsa?...

Hoca cevap verdi:

— O zaman yere ilk inen siz olursunuz!

Ev değişince

Bir randevunun papağanını satın alan Markiz, davetin sona ermesine yakın uşağına seslendi, papağanı getirmesini istedi. Büyük ve süslü bir kafes içinde getirilen papağan salona şöyle bir göz attı:

— A! diye bağırdı. Şu işe bakın siz... Kadınların hepsi değişmiş ama, erkekler aynı!

— Nişanlın, diğer aşıklar gibi ağaca kalb resmi çizmesini bilmiyor mu?..

— Dikkat edin mösyö Pooool.. Bu ses hiç de muhabbet kuşununkinden benzemiyor!..

Yabancı gelmiş

Genç kız evinden henüz çıkmıştı ki, yanına sokulan orta yaşlı bir adam:

— Günaydın matmazel, dedi. Korkmayın, yabancı değilim. Tam sizin karşızdaki evde oturuyorum.

— Öyle mi?... diye cevap verdi kız. Elinizde dürbün olmadığı için sizi birden tanıyamadım!

Yanlışınız var

Beceriksiz garson, içki dolu tepsiyi müşterilerden birinin kafasına devirince, adam can acısıyla:

— Sersem! diye bağırdı. İslatın beni!

— Yanlıyorsunuz mösyö, diye cevap verdi garson. İçkilerin içinde bir yudum su yoktu!

Lokantada

Garsonun, «Çok taze» diye getirdiği güvercin kızartmasını bir türlü kesemeyen müşteri, yorgunlukla elinden bıçağı atarken, kuşun ayağına bağlanmış bir tüp gözüne ilişti. Tüpü açtı, içinden çıkan sararmış kâğıttan şöyle bir mesaj aldı: «Yarın şafakla hücumla kalkacağız. İmza: Napolyon.»

Bir konserve fabrikasının gezici satıcılığını yapan Jean'ın iş gezisine çıktığı bir gün, yolda arabası bozuldu. Vakit geç, hava yağmurluydu. Karmı acıkmıştı. Uzakta, ağaçlar arasından gözüne ilişen cılız ışığa doğru yürümeye başladı. Kapının önüne geldiğinde iyice ıslanmıştı. Zile bastı, son derece cıvrı bir ihtiyar olan ev sahibi kapıyı açarak, bu ıslanmış

yolcuğu içeri aldı. İhtiyarın çok genç ve güzel olan karısının hazırladığı sofraya oturdular. Yediği bir lokmacık yemekle yarı aç kalkan Jean'ın aklı, dolapta gördüğü pastada kalmıştı. Fakat ihtiyarın sesi aklını başından aldı: — Şimdi yatacağız, di-yordu ihtiyar. Topu topu bir tanecik yatağımız olduğuna için, üçümüz bir arada yatmak zorundayız delikanlı.

FİRSAT

Yatağın ortasına uzanan genç ve güzel kadının bir yanına Tanrı misafiri genç yattı, diğer yanına ihtiyar kocası... Ve arkasını dönerek hemencek de uyuyordu.

Genç kadın içini çeke-rek, Jean'ın tarafına kaydı ve alçak bir sesle sordu:

— Uyuyor musunuz?

— Hayır, dedi Jean. Nihayin sordunuz?

— Çünkü... Çünkü kocam uyuyor. Bir kere uykudan sonra da top patlasa duymaz! İnsan genç olunca... Uykudan başka şeyler de beldir değil mi? Eğer isterseniz...

Hemen doğrulan Jean:

— Uyuduğuna emin misiniz? diye sordu.

— Evet. — Top atılsa duymaz demistiniz değil mi?

— Evet. — Hiçbir şeyin farkına varmaz mı?

Kadın baygın bir sesle: — Varmaz, dedi. Çekinmeyiniz.

Verilen teminatı yeterli gören Jean yataktan fırladı, dolabın kapağını açarak ıstahla pastayı yemeye başladı!

DALGINLIK

Başarılı ameliyatlara ün salmış olan doktor, kliniğe gelen yeni hastaya sordu:

— Arzunuz nedir mösyö?

Adam bir süre düşündükten sonra:

— Kısırlaşmak istiyorum, dedi.

Kekeleyerek konuşuyor ve aradığı kelimeleri güçlüklerle buluyordu.

Hayretle gözlerini açan doktor sordu:

— Kısırlaşmak mı?... Fakat bu çok nazik bir iştir. Kararınız kesin mi?

— Evet. Uzun sürer mi?

— Ameliyattan sonra iki gün yatmanız gerekir.

— Yazık! Ben, hemen ameliyatın yapılacağını ve taburcu olacağımı sanıyordum. Neyse, gerekeni yaptınız.

Adamı bir odaya aldılar ve istediğini yaptılar. İki gün sonra hastaneden çıkarken bir arkadaşıyla karşılaştı:

— Hayrola, dedi. Sen ne yapmaya geldin?

— Aşı yaptıracam, dedi arkadaş.

Yeni ameliyat olan adam:

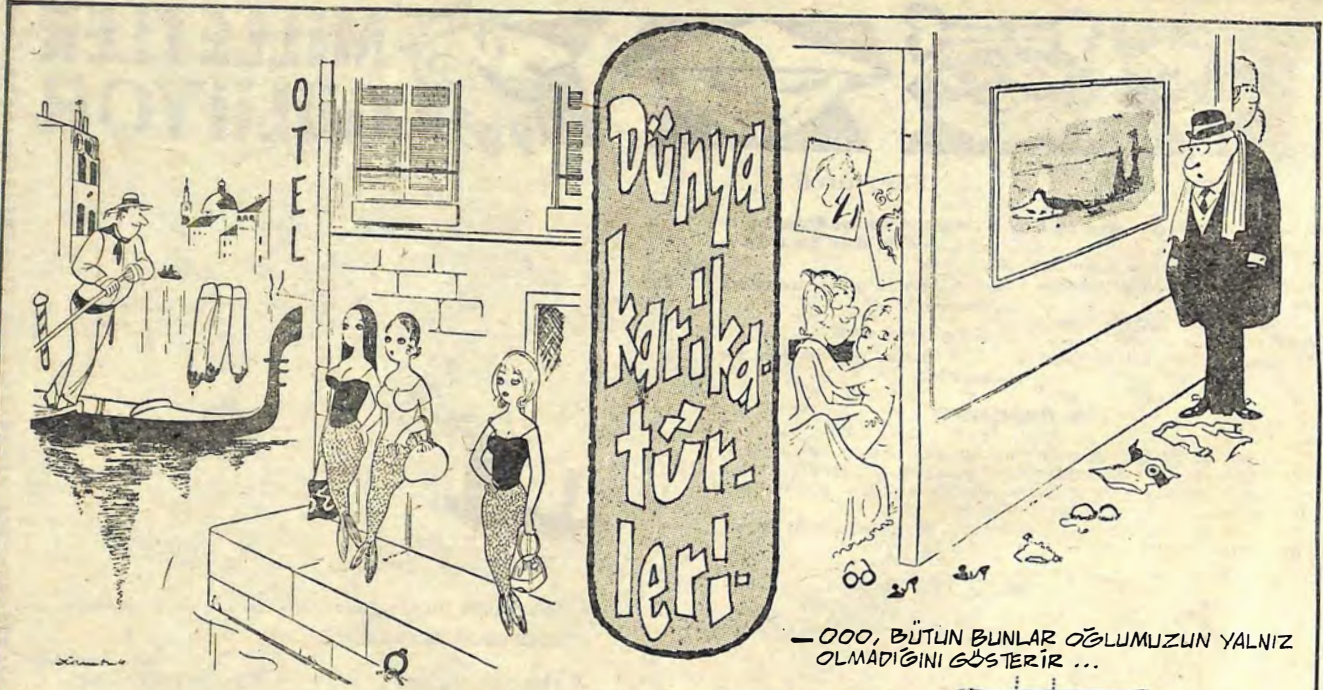
— Aklın varsa başka bir kliniğe git, dedi. Hani yapmasana burada da yapıyorlar aşığı ama, «Aşı» kelimesini bulamadın mı kolumu uzatıyorsun, onlar iğneyi insanın belden aşağısına vuruyorlar!

— Yoo, onun dikkatini çekmek için hiçbir şey yapmadım. Aynı bugünkü gibi giyinmişim!

— Aylığının arttırılması için verdiğim dilekçeye bir de çıplak resmimi koydum!..

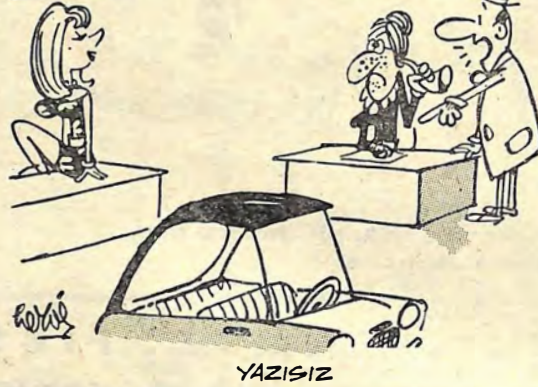

YAZISIZ

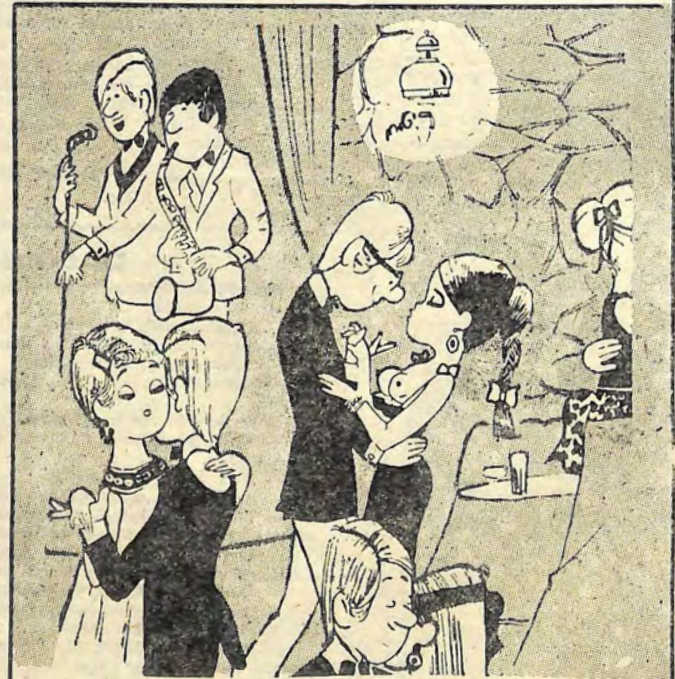
YAZISIZ

SATIŞ

YAZISIZ

ALİŞ

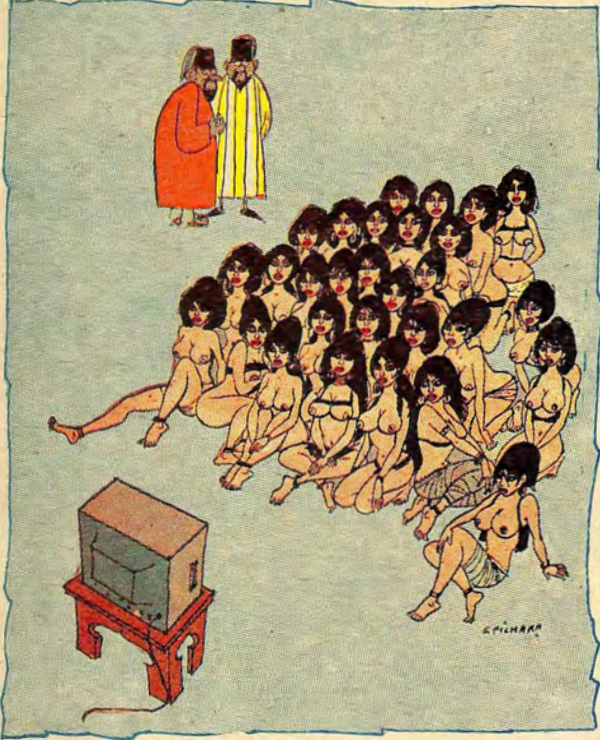
- ELBİSEMİN ÜSTÜNDE YÜRÜMEK ÇOK MU HOŞUNUZA GİDİYOR ?

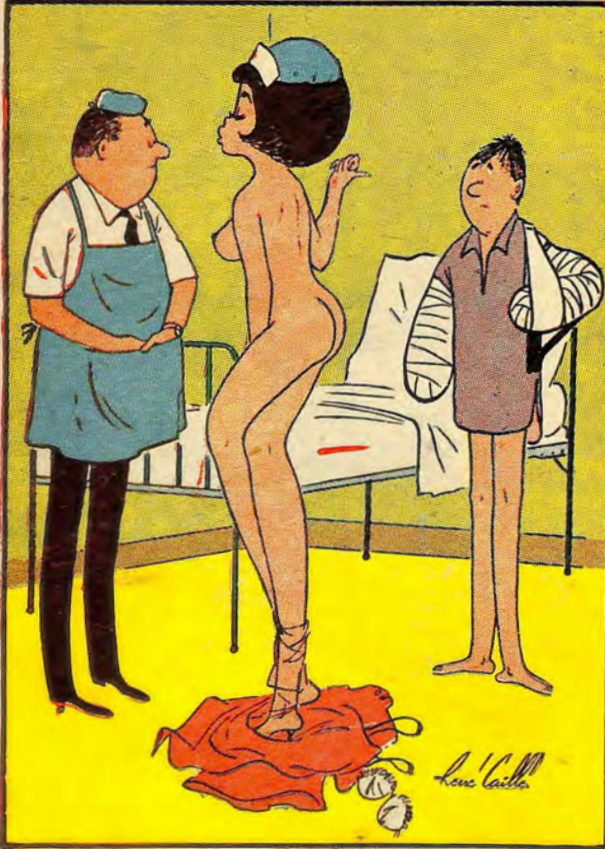
AJANSTEK Y-69/185

(Ak. : 182)

Akhalın

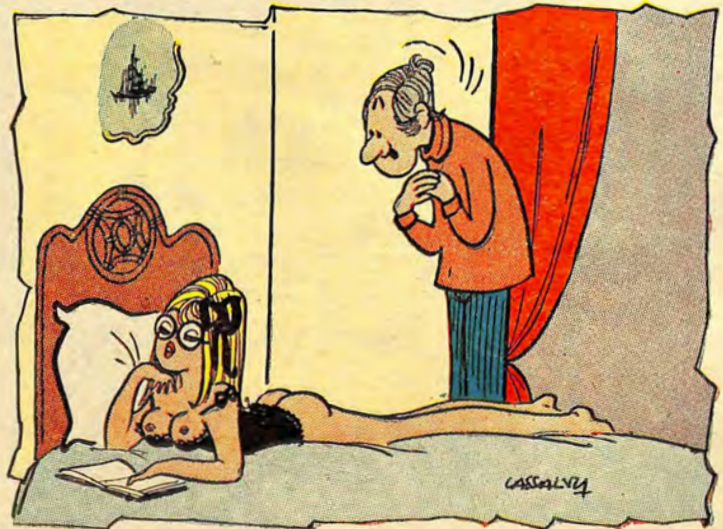
- ŞİMDİ GEÇELERİMİZİ NEYLE GEÇİRECE -
GİMİZİ BİLİYORUZ !

- DOKTOR BEY, BENİ O SOYDU !..

- HAYDİ SENİ BİR KERE DAHA ÖPEYİM DE, ÖBÜR YANAĞI -
MA' DA BİR TOKAT AT !..

- OOO !.. NE GÜZEL BİR KALP ÇİZGİSİ !..